

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

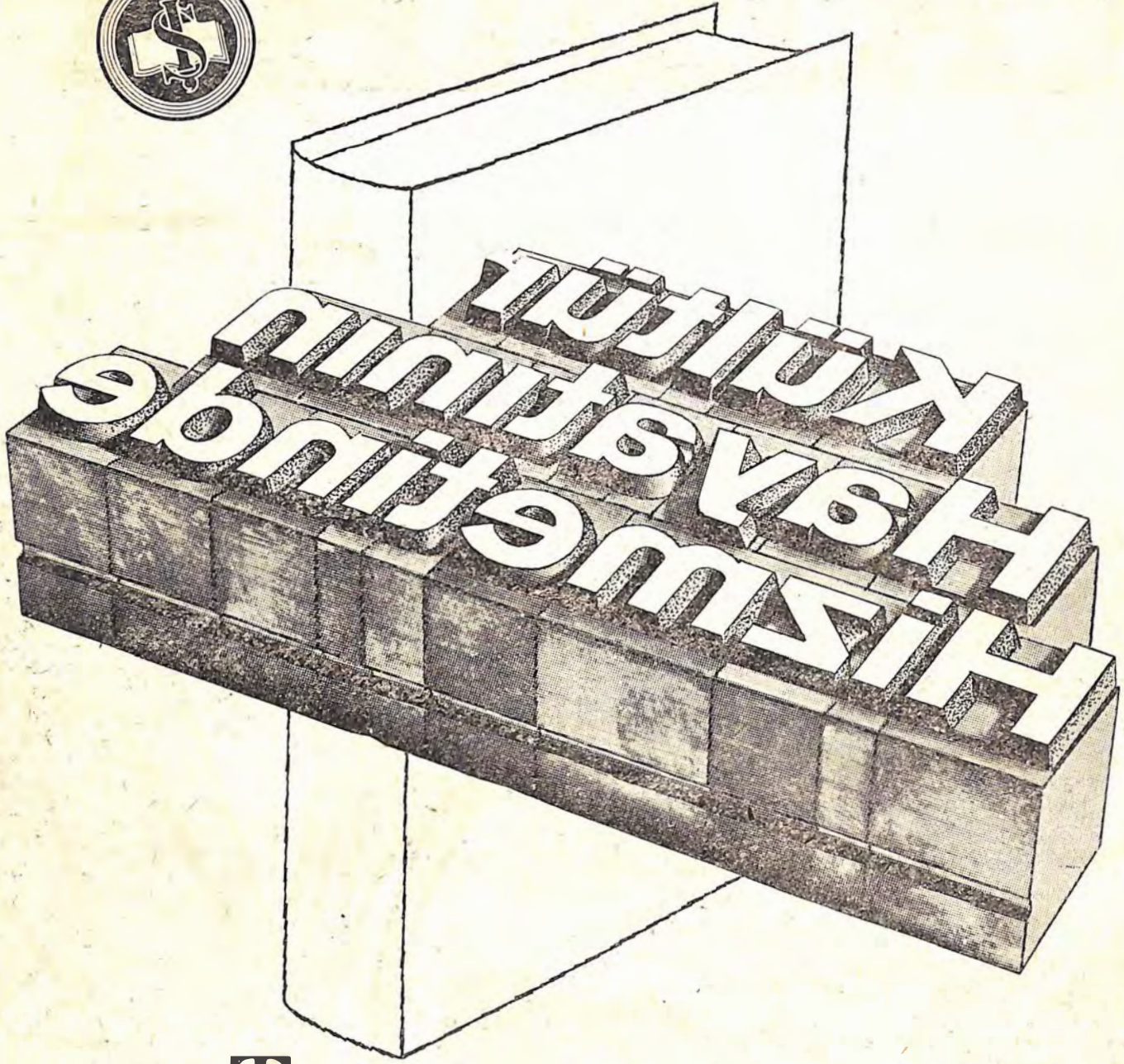
AKBA BA

İtalyanlardan, Romenlerden sonra Bulgarlarla da dostluğumuz gelişiyor...
— Gazeteler —

Çağlayangil — Görüyor musunuz sayın Başbakanım: Cihanda sulh, yurttan daha kolaymış...

Demirel — Elbet... Cihanda İsmet İnönü yok ki!

Türkiye İş Bankası, neşir hayatı ile daima yakından ilgilenmiş, bu meyanda memleket irfanına daha geniş ölçüde hizmet edebilmek maksadiyle Kültür Yayınları Türk Limited Şirketini kurmuştur. Bugüne kadar çeşitli eserler yayınlıyan bu Şirket, fikir, sanat, edebiyat ve iktisat mevzularında en değerli eserleri halkımızın istifadesine sunmuştur ve sunacaktır.

TÜRKİYE **BANKASI**

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınlarından bazıları: Atatürk'ten Düşünceler - İyi İnsan İyi Vatandaş - Zabit ve Kumandanla Hasbıhâl - Atatürk'ü Özleyiş - Gog - Fuzulî Divanı - Atatürk'ün Askerliğe Dair Eserleri - Milli Mücadele Başlarken - Atatürk Anadolu'da - Atatürk Hakkında Hatıralar ve Belgeler - Problemlî Çocuklar ve Problem Sebepleri - Beethoven - Hayyam Rubaileri - Goethe Hayatı ve Eserleri - Dante Hayatı ve Eserleri - Komutan Atatürk - Mevlâna'dan Seçme Rubailer - İslâm Devletlerinde Kadın Hükümdarlar - İnsanlığın Geleceği - Atatürk'ün Hatıraları.

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 36 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 31 Ağustos 1966

Demirel nerede?

SAYIN İnönü'nün nerede olduğunu biliyoruz. İdeolojiler haritasındaki yerini kendi çizdi, adını kendi koydu: Ortanın solu!

Seçimler bu «sol» yüzünden kaybedildi dediler. Hayır Paşamız ortanın solundadır. Parti ikiye bölünüyor dediler. İsterse dörde bölünsün, Paşamız ortanın solundadır... Seçim sandıklarından çıkacak bütün oylar Paşamızı yense, Paşamız yine yenilmez. İnönü'müz dünya inat şampiyonudur!

Ama benim merakım başka... Sayın Demirel nerede?... Ana muhalefet kakıldığı yerde direnip dururken onun ağız açtığı yok. Ortada mı? Sağda mı? Solda mı? Nerede?

Başbakanımızın yerini, yönünü aramak, bulmak isteriz.

Sabahleyin kalkıyorum. İlk işim yıkanmak. Giriyorum banyoya. Çeviriyorum musluğu, o günkü talihim belli olmaz. Ya akıyordur, ya damlıyordur, ya fısılıyordur. Su kimin?... Devletin!... Demek elimi, yüzümü, vücudumu o su verirse yıkayacağım, devlet suyu ile!

Tıraş oluyor, giyiniyor, sofraya geliyorum: Çaydanlık havagazı ocağındadır. Üstünü örtmüşler, demlendiriyorlar. Havagazının o sabah, gazından çok havası geldiği için su geç kaynamış. Havagazı kimin?... Devletin!... Demek çayımı ısıtan, kahvemi kaynatan, yemeğimi pişiren yine devlet... Devlet gazı!

Çayı, fincanıma dolduruyorlar. O buğusu bile lezzet çayları aramayınız artık. Eğer önceden elemedinizse, epeyce çer çöp ibrikte demlenmiştir. Çay mı kimin?... Devletin!... Demek devlet ne verirse onu içeceğiz!

Kutudan iki kesme şeker alıp fincana atıyorsunuz. Daha dibe çökmeden eriyiveriyor. Üstünde yağlı bir

köpük tabakası... Suç satanda değil. Kapalı kutudan böyle çıkıyor. Şeker kimin?... Devletin!... Demek ağız tadımızı ona borçluyuz!

Kahve tiryakisi iseniz muhakkak tövbe etmişsinizdir kahveye: Ecdadımızın zarafetle höpürdettikleri o altın köpüklü o dumanı bile mide şehveti kahve şimdi cezvede kaynatılmış kösele suyundan farksızdır. Kahve mi kimin? Devletin!...

rifeye uymayan vapurlar devletin dir!

Trene binecekseniz devletin yolcususunuz. Tünele binecekseniz, yine!

Yerde dönen tekerlekler, denizde dönen çarklar, havada açılan kanatlar, hepsi, hepsi, hepsi devletindir.

Akşam sıcağında, soğuk bir bira istedi canınız. Bakkala haber yolluyorsunuz. Bira yoktur. Böyle havada

dergilerimize bakınız: İlk insanın derisi kadar tüylü kâğıtlar devletindir. Yeryüzünde böyle kâğıt yok. Yeryüzü dedimse, İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya, Amerika, Hollanda, İsviçre demiyorum. Abünnâsır'ın Mısır'ında böyle kâğıt yok! Suriye'de, Irak'ta, İran'da, Pakistanda, Afganistan'da ve aşıktan fare yiyen Hindistan'da yok!..

Türkiye'nin, hiçbir çağında görmediği kâğıt sefaletini, bize, Atatürk'ün ölümünden sonraki cumhuriyet çek-tiriyor!

Abdülhamid ki kâğıttan korkardı, kâğıda düşmüştü. Bakınız onun saltanat günlerinde çıkan Servet-i Fünun'a... Bir adım atlayalım: Meşrutiyet... O günlerin Şehbal'i hâlâ benim neslimin hasretle sayıkladığı bir erişilmez dergidir.

Daha yakına geleyim: AKBABA'nın otuz, kırk yıl önceki eski sayılarına bakınız. Kâğıdın hamurunu sütle, kaymakla yoğurmuşlar sanırsınız. Öylesine beyaz, öylesine parlak... Neden mi? İzmit fabrikası yoktu da ondan! Devlet baba kâğıt tüccarı değildi de ondan!

Size bir sorum var: Hiç yolunuz düştü de uğradınız mı? Yeniköy'de bir Sait Halim Paşa yalısı vardır. Dünyanın en güzel rıhtımı deniz boyunca uzanır. Yıllarca, yıllarca, yıllarca kâtipler elinde ziyan eden bu gazino, bu lokanta, bu otel kimindir, biliyor musunuz?... Devletin!

Meyhane işleten çifte telli oynatan, strip-tease yaptırın devlet, neresinde görülmüştür dünyanın?...

İsmet Paşa ortanın neresinde olursa olsun. Bütün bu atlaya atlaya saydıklarımın sonra, biz Demirel'e soralım:

— Sayın Başbakan, siz ortanın neresindesiniz?

Yusuf Ziya ORTAÇ

ACI

DOĞU yine sarsıldı. Tanrı, beş on yıl aralık verip sarsıyor Doğu'yu... Niçin bu amansız sarsış? Devlet babayı uyandırabil-mek için mi?

Damlar çöküyor, binler ölüyor, devlet baba yine uykuda...

Ne uykusu bu?... Mezar uykusu böylesine derin, böylesine duygusuz olmaz.

Haberler geliyor Doğu'dan: Ekmek istiyorlarmış, su istiyorlarmış ve... Kazma istiyorlarmış!

Demek Doğu'da ölümlere mezar açacak kazma bile yok!

Helikopterler yiyecek atacakmış göklerden... Eh, biraz daha bekleseler, merhamete gelen Tanrı «kudret helvası» da yağdırabilir melekleriyle...

Varto artık yok diyorlar. Depremden önce nesi ile vardı?... Asfalt yolları, ışıklı okulları, dispanserleri, hastahaneleriyle mi?..

Üç bin kişi ölmüş.. Acı, çok, çok, çok acı.

Ama bundan daha acısı var: Bu ölen üç bin kişi hiç yaşama-dı!

AKBABA

Demek vatandaşın sabah keyfi de o büyük tüccarın elinde!

Kapıdan çıkarken paketi açıyor, tıksız bir sigara çekiyorsunuz. Mavi bir duman, tatlı bir hayâl sorusu çiziyor boşlukta. Sigara kimin? Adı üstünde: Tekel'in... Tek el kimin elidir? Eğer Vehbi Koç'un değilse devletin!

Durak kalabalıktır her sabah. Halk otobüs bekliyor. Gelmez bir türlü. Herkesin içi homurtu dolu. Ama ağızını açıp doyarsa bir küfür edemez ki. Otobüs devletin!

Boğaz'da mı oturuyorsunuz?... Kadıköy'ünde mi? Ada'da mı? Üsküdar'da mı?... Ne gidişi, ne gelişi ta-

bira karaborsaya düşer... Bira mı kimin?... Devletin!

Bir keyif çatmak arzusuna mı düş-tünüz bu pembe bulutlu ağustos akşamında? Bir dilim sarışın kavun, bir dilim beyaz peynir, bir kırmızı domatesle... Yarım saat sonra şakaklarınızı zonklatan dinlenmemiş rakı devletindir!

Kış günü, devlet isterse bacanız tüter: Kömür devletindir. Hem de ne kömür? Günün şarkısı sanki onun üstüne söyleniyor:

Biraz kül, biraz duman!

Gazetelerimiz bir yana dursun. Şu

Deprem bölgesindeki Varto ilçesi haritadan tamamen silindi. — Gazeteler —

Depremden önce...

Depremden sonra!

Ben Avrupadayken...

Avrupadan ne kadar ilerdeyiz?

Çocukluğumda, Cumhuriyetin ilk kuruluş coşkusıyla büyüklerimiz sesleniyordu bizlere:

«Avrupa'yı geçeceğiz, geride bırakacağız!»

Yahya Kemal demiş ki: «Yahu, ya gerisinde kalıyoruz, ya Avrupa'yı geçiyoruz. Bir türlü yanyana gelemiyoruz ki, şu Avrupa'yı bir görelim.»

Türkiye geri kalmış, evet... Ama kimden, ne kadar geri kalmış?... Ben size söyleyeyim. Sirkeci'den trene bindiniz mi, saatinize bakın. Sivilingat istasyonunda Bulgaristan'a girersiniz. Saatiniz kaçsa, Bulgaristan'da da saat öyledir. Demek, Bulgaristan bizden ne ileri, ne geri... Dimitrograd'da, Yugoslavya'ya girersiniz. Yine saatinize bakın, Yugoslavya'daki saatler, sizin saatinizden bir saat geridir. Artık Orta Avrupa saati başlar, yani Türkiye'den bir saat geri olan saat... İşte hesap ortada ve açık: Yugoslavya'dan sonra bütün Avrupa bizden bir saat geridir!

Deprem faciası

Üsküp tren istasyonu, Belgrad istasyonundan bile büyük ve güzelmiş. Orta Avrupa'nın en güzel istasyonlarından biriyim. Taaa, 1963 yılının 26 Temmuz, sabahının saat 5,17 sine kadar. Tam o saatte depremle Üsküp yıkıldı. Yıkık istasyonun duvarları öylece duruyor. Burasını hiç onarmıyacaklar ve o acı günün anısı olarak saklıyacaklar. İstasyonun girişindeki duvar, bu duvarın üstündeki saat durmuş. Durmuş saat, 5,17 yi, deprem zamanını gösteriyor. Yeni istasyonu başka yerde yapacaklar.

Çok zaman saatler, insanların ve toplumların dramını gösteriyor. Göte'nin evindeki saat de, Göte'nin ölüm anında durdurulmuş, sanki zaman akıyormuşcasına...

İnsanoğlu her felâketten bir avunu buluyor. Üsküplüler diyorlar ki:

«Saat beşte herkes evinden çıkar işine gider. Deprem bir saat önce olsaydı, ölü sayısı üç kat artardı. Temmuz ayında okullar kapalıdır. Deprem daha önce olsaydı, yıkılan okullardaki çocuklarımız ölecekti. Temmuz'da çok kişi yazlığa çıktığından ölümden kurtulmuş oldu.»

Üsküp'ün 65 camisinden, depremden sonra otuzu kalmış. Yıkık camiler onarılmış ve onarılıyor.

Üsküp'te yayınlanan Türkçe gazete Birlik'in başredaktörü Fahri Kaya şöyle diyor:

«Bizim bir kompleksimiz var. Üsküp'ün depremden önceki halini biliyoruz da, herkesi de biliyor sanıp, yapılan her yeni şeyi göstermek istiyoruz.»

Gerçekten de öyle, onu da, onu da, onu da göstermek istiyorlar. Üsküplüler, yeniden ve çok modern biçimde kurmakta oldukları kentlerinin coşkusu içindeler. Özden bir duygu bu.. Depremden sonra, bütün dünya ulusları Üsküplülerin yar-

dımına koşmuş. Doğu Almanyalı üniversiteliler, Batı Almanyalı üniversiteliler yanyana çalışıp yıkık altında kalanları çıkarmışlar. Sovyet askerleriyle Amerikan askerleri yanyana... Bir felâket karşısında insanların birleşmesi.

Yeni fabrikaları, yeni kurulan mahalleleri, bölgeleri gezmekten usandım. Bunu anlayan Fahri Kaya şöyle diyor:

«Ben zaman zaman Vodno'ya çıkar, ordan yeni kurulan Üsküp'ü kuşbakışı seyrederim.»

Ulusların Üsküp'e birçok bağışları var. Romanyalılar, çok modern büyük bir hastane kurmuşlar. Çekler, Finler, Amerikalılar, Danimarkalılar mahalleler kurmuşlar. Fransızlar okullar yapmışlar.

Belediye Başkan Yardımcısı Lubço Stavrev'e çekine çekine soruyorum: Türkiye'nin yardımı nedir?

Hemen deprem ertesi, Türk Kızılayı'nın büyük yardımları olduğu için teşekkür ediyor. Ama sorum üzerine, Türklerin yüzünde bir de-

me oluyor. Sonradan bunun nedenini, özel konuşmalarda öğreniyorum.

Bir ayıbımız

Öğrendim: Bütün dünya, deprem felâketine uğrayanlara hiç ayırt gözetmeksizin yardım elini uzatırken, Türkiye ne yapmış, biliyor musunuz? Yirmi bin lira bağışta bulunmuş. Ama iki koşulla:

1 — Bu yirmibin liranın yarısı cami onarımına harcanacak.

2 — Geri kalan yarısı, yalnız Türklere verilecek.

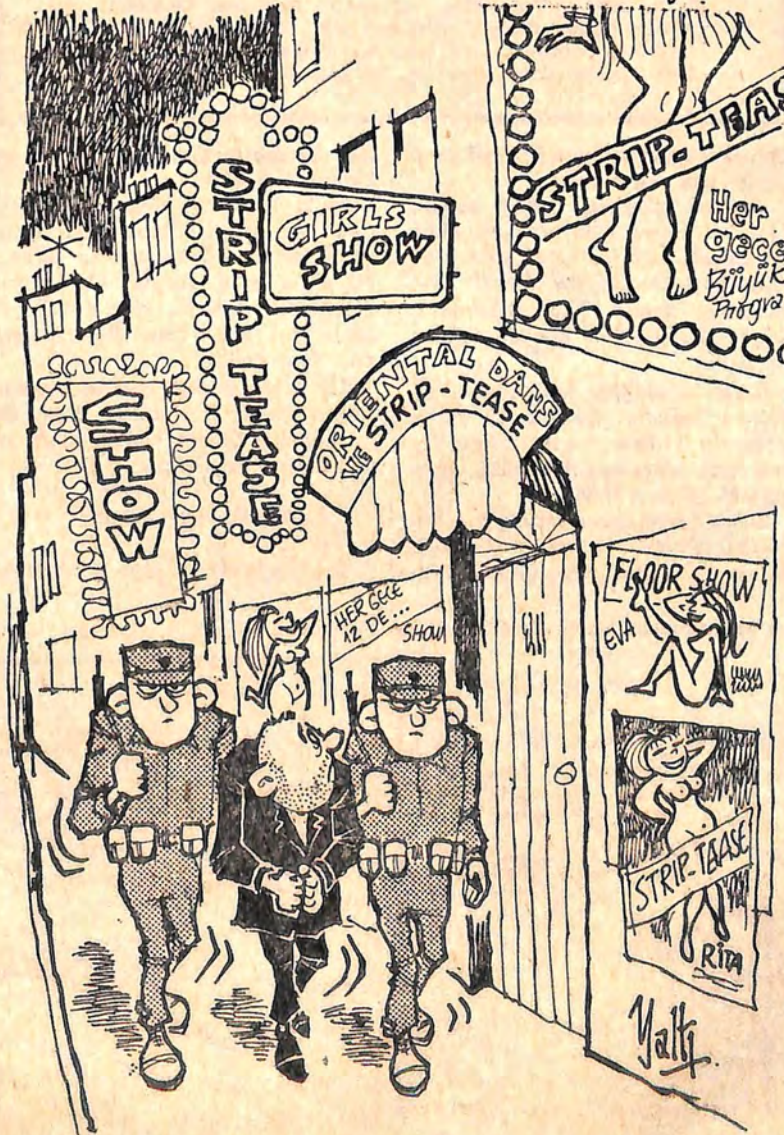
Üsküplüler şaşırılmışlar. Parayı geri çevirseler, ayıp. Çevirmeseler, bu koşullar yerine getirilemez ki...

Ben gözlerimle gördüm: Depremden sonra yapılan evlerde papas, çingene, komünist yanyana, bir çatı altında yaşıyorlar.

Türkiye'nin ileri sürdüğü koşulu yerine getirmek için, Belediyeciler ev ev dolaşıp yardımları dağıtmaya

Çıplak kadın oynatan bir adam tevkif edildi.

— Gazeteler —

Yazısız

başlamışlar. Yardım görecektir Türkler sormuşlar:

— Ya komşumuz Arnavuda, Makedona?

— Onlara yok, demişler, Türkiye bu parayı öyle verdi.

Üsküp Türk'ü:

— Öyleyse bu parayı istememi demiş.

Çünkü, başka uluslardan gelen yardım paraları, hiç ayırtmaz hepsti-ne eşitlikle dağıtılmışken, Türkiye'nin bağışladığı onbin liradan payına düşen bir - iki lirayı nasıl yalnız kendisi için alsın?

Bu olayı duymamam için Yugoslavlar çok uğraştılar. Ve durmadan Kızılay'ın yardımını övdüler. Bu anlattıklarım gerçektir. Türk geleneğine ve soyluluğuna hiç yaraşmayan bu zipçıklığı acaba hangi akılsız yetkili yapmıştır? Onun adına utanmak bize düşüyor.

Yarım elma gönül alma

Ertesi gün Belediyenin verdiği ziyafetteki aşağıda konuşmam, gazetelerde yayımlandı:

«Üsküp Belediye Başkanlığına, Benim yurdunda da, Üsküp'tenkinden daha büyük deprem faciaları olmuştur. Onun için depremin ne büyük bir felâket olduğunu bilirim.

Buraya geldikten sonra, deprem geçiren Üsküp'e devletlerin yardım ellerini uzattıklarını gördüm.

Atalarımız ne demiş: «Az veren candan, çok veren maldan...», «Yarım elma gönül alma...», «Çamsakızı çoban armağanı...», «Karıncanın karnıca».

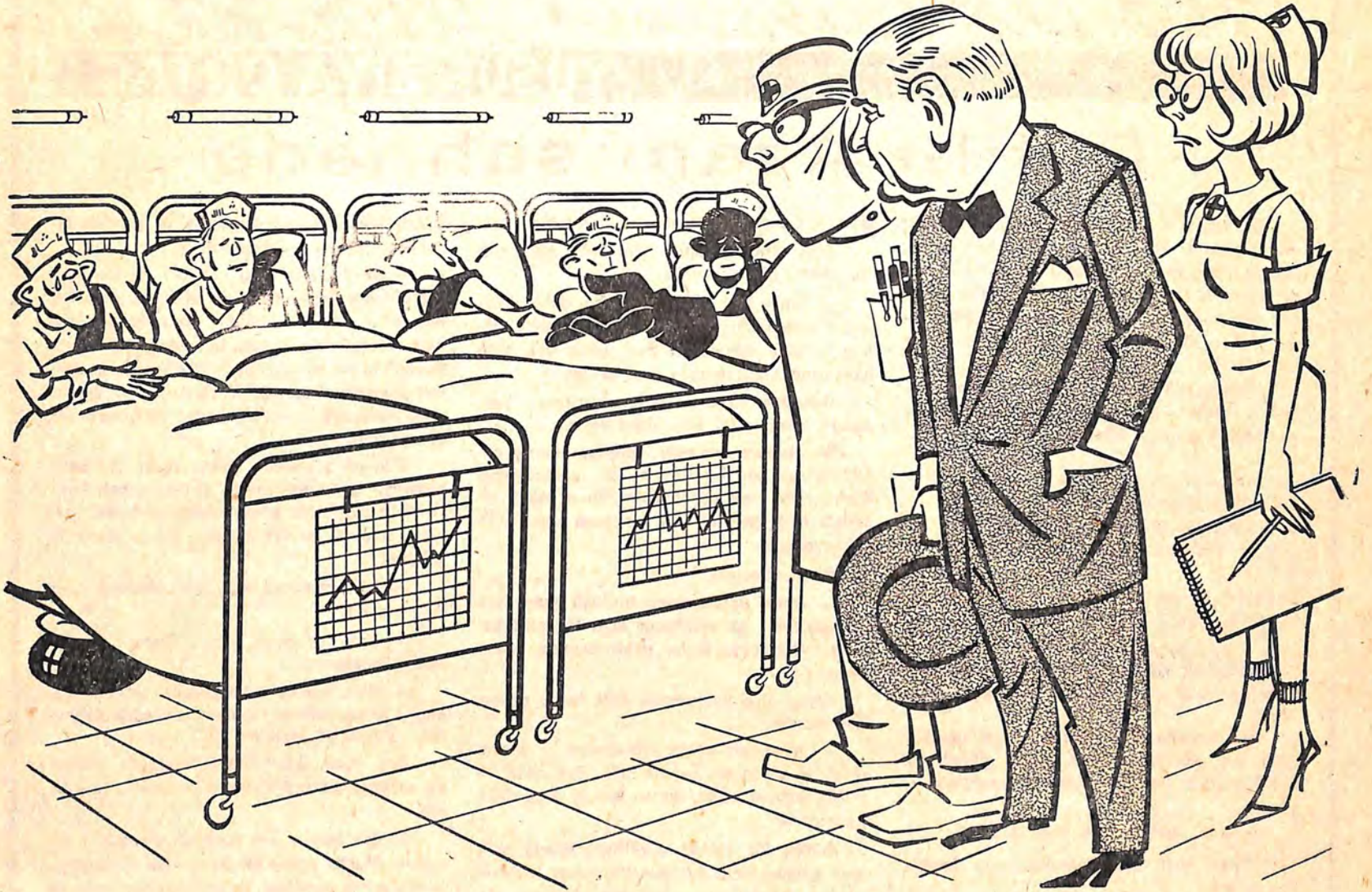
Atalarımızın bu sözlerine dayanarak, Yugoslavya'da basılacak kitabımın telif hakkını Üsküp Belediye-sine armağan ediyorum.»

Sakin, bu satırları gösteriş olsun diye yazdığımı sanmayınız. Ayıbımızdan öyle utandım ki, bundan başka bir şey yapamazdım.

[Akababa'nın notu:]

Biz de beraberiz arkadaşımızla: Güzel değil. Hattâ çirkin... Ama Türk'ü hiç kimsenin düşünmediği bir dünyada yaşadığımızı da unutmamalıyım.

Erzincan alt-üst olmuştu. Kın düğünü bizi?... Bırakın yabancı devletlerin yardımını, Türk devletinin yardımını olarak da hatırladığım tek şey var: Sayın İnönü'nün, başını

Operatör — Türkiye'ye gidecekler de, hadım ettirdik mister!..

görsüne bastırıldığı ihtiyar bir nine-
nin buruşuk yüzü... Onun için Aziz
Nesin'in biraz fazla duygulandığını
sanıyoruz.

Süleyman Demirel'e geçmiş olsun.
Olay onun iktidarından çok önce!]

Saçmalıklar

Yeryüzünde saçmalıklar yalnız bi-
ze özgü değildir. İşte Üsküp'te bir
saçmalık:

Yugoslavya, mimarlıkta çok ileri.
Birçok Yugoslav mimarları uluslar-
arası değer kazanmışlar. Bu değerli
mimarlardan Brezovski adında biri,
Üsküp depreminden kısa bir süre
önce «Rabodnički Dom» yani «E-
mekçiler Evi» adı verilen, büyük,
yüksek ve modern bir yapı kurmuş.
Ama bu güzel yapı, plândakından
daha pahalıya çıktığı için, Mimar
Brezovski'yi mahkemeye vermişler.
Mimar mahkûm oldu olacak... Der-
ken, o büyük facia, Üsküp depremi
oluyor. Üsküp'te depremde yıkıl-
mayan birkaç yapıdan biri de bu
«Emekçiler Evi» dir. Üstelik, öbür
yıkılmayanlar bir kaç çatlıkla a-
yakta durabilmişken, Brezovski'nin
eseri çatlaksız, sapasağlam. Tabii
dâvâ düşüyor, üstelik Mimar Bre-
zovski'ye armağan veriliyor. Bu
mimar Yugoslavya'da iki, Brezliya'da
da bir uluslararası yarışmada ö-
dül kazanmıştır.

Bu olay beni çok düşündürdü. Bir
gerçeğin anlaşılması, hayır anlaşıl-

ması değil, kafalara dan demesi i-
çin, bir büyük felâketin mi tanık-
lık etmesi gerekir? Bu olayda bü-
yük bir dram yatıyor bence: Ya
deprem olmasaydı? Sonradan ar-
mağana değerli görülen Brezovski,
belki de mahkûm olacaktı... Bir pi-
yes konusu olabilir, sanırım.

Felâket ve başarı

Bazı insanların felâketi, hem de
hiçbir çabaları olmadan, başka ba-
zı insanların başarısı ve mutluluğu
olabiliyor. Bu terslik, ötedenberi
kafamı kurcalar durur: Tesadüflerin
insanlara oynadıkları oyunlar...

Üsküp depreminde de böyle ol-
muş. Paris Match dergisinin bir
muhabiri, depremde bir gün önce
Üsküp'e gelmiş. Gelmiyebilirdi.
Depremden beş dakika önce, kaldı-
ğı otelden çıkmış. Çıkmayabilirdi.

Yanında fotoğraf makinesi, makine-
de hazır film, yanında da üç kaset
boş film varmış. Bütün bunlar ol-
mayabilirdi.

Sokağa çıkıp birkaç adım yürü-
müş, deprem olmuş... Çat çat çat,
resimler çekmiş. İşte Üsküp dep-
reminin tek tanıkları bu resimler.
Paris Match dergisinin foto muha-
biri, bütün dünya ajanslarına bu re-
resimleri satarak milyonlar kazan-
mış.

Yine başka bir tesadüf de şu: Sa-
bahın saat beşinde bir Alman tu-
rist kadın, arabasıyla Üsküp'ten ge-
çiyormuş. Yanında da, sekiz milim-
lik film makinesi ve içinde boş
film var. Deprem oluvermiş: Çat
çat çat... Kadın turist bu filmlerle
zengin olmuş. Üsküp depreminin
dokümanter filmleri, bu kadının çek-
tikleriyle yapılmış.

Şimdi, bu mutlu tesadüfleri du-

yunca, her nereye giderseniz, bel-
ki de yanınızda bir film ve fotoğraf
makinesi taşıyacaksınız, ola ki, bir
deprem olur da, siz de çat çat çat
resim çekerseniz de, zengin olur-
sunuz.

Biraz kabacadır ama, bir fıkra
vardır:

Bir milyarder, trende giderken,
kırdâ çömelmiş işeyen bir kadın
görüp, olacak bu ya, coşkuya ka-
pılmış, ilk istasyonda inip, o köylü
kadını bulmuş, onunla evlenmiş. A-
radan yıllar geçmiş, milyarder ka-
rısı ile birlikte, yine trenle aynı yer-
den geçerken pencereden bir de
bakmış ki, kırdâ yol boyunca kırk -
elli kadın eteklerini sıvayıp işer gl-
bi çömelmişler. Kondöktörü çağırıp,
bunun neyin nesi olduğunu sorun-
ca, kondöktör:

— Efendim, demiş, bundan yirmi
yıl kadar önce, enayi milyarderin
biri trenle buradan geçerken kırdâ
işeyen bir kadını görüp evlendi de,
işte o zamandan beri her tren geçi-
şinde bu köyün kadınları yol boyu-
na, gördüğünüz gibi dizilirler.

Artık siz bilirsiniz... Bir omuzu-
nuza fotoğraf, bir omuzunuza da
film makinesi takıp, gezin, dolaşın
dünyayı... Belki bir yerde deprem
olur da, belki resimler çekerseniz
de, belki zengin olursunuz.

Aziz NESİN

KIRK HARAMİLER : 3

YAMA

Onun elinde rüşvet hırsızın maymuncuğu,
Onun cebinde para tabancadır, kamadır.
Öyle eşi emsali bulunmaz bir yüzüz ki:
Namus onun alnına vurulmuş bir yamadır.

Çimdik

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Dâhi-i Âzam sahnede

Bürhanettin bey, büyük eserler oynamak merakındaydı. Türkçede büyük sahne eseri, Namık Kemal'in «Vatan Yahut Silistre» si vardı yalnız. O da Meşrutiyetten sonra o kadar çok oynanmıştı ki, artık seyirciler aktörler kadar ezber biliyorlardı. Hepimiz birer İslâm beydik!

Bürhanettin Tepsi, buna Abdülhak Hâmid'in «Finten» ini kattı. Eserde «Davalacıro» yu oynardı sahneyi inleterek:

Çıkıyor kanlı yüzü karşıma umrunda bile,
Sönüyor meş'ale-i lâneti tufanda bile,
Deşt-i deryayı aşip tâ iki aylık yoldan,
Geliyor na'raları güşuma sağdan, soldan..

Dalgalar! Bende olan derde ölümdür çare,
Siz kılın nâşımı isâl kenar-ı yâre!

Abdülhak Hâmid, Burhanettin'i tanıdığı için, aza razı olur, yazarlık hissesini peşin alır.

Her temsile Süleyman Nazif ile beraber gelir, yanyana otururdular. Çocuk gibiydi dâhi-i âzamımız. Pek beğenirdi Bürhanettin'in oyununu:

— Ben vâhiyim, asıl dâhi o, derdi.

(Not: Vâhi'yi biliyorsunuz, boş demek, hiç demek.)

Ama Süleyman Nazif o gürültücü adamı beğenmez, bırıklarının kara çalısı altından bilmiş kaplan dişleri ile gülerек homurdanırdı:

— Finten: Yaratıcı Abdülhak Hâmid. Öldüreni aktör Bürhanettin!

Bir gece, Kadıköy'ünde, Kuşdili Tiyatrosunda yine bir piyes oynayacakmış Bürhanettin bey. Tiyatronun sahibi kirayı peşin almadan binayı vermiyor.

Eskiden, İranlı tütüncüler vardı: Çay, si-gara, tömbeki satarlar, faizle para verirdi.

Böyle birinden Bürhanettin Tepsi, pullu

senetle üç altın borç alıp mal sahibine verir.

Ama tam oyuna bir saat kala, Bürhanettin, tekrar gider İranlıya:

— Aman hacı Abbas, iki altın daha... Aktörler «gündeliklerimizi almadan sahneye çıkmayız» diye dayattılar. Sen, gece gel, gişe hasılatından borcumuzu faiziyle öderiz...

Önceden tiyatro kirasını kaptıran hacı Abbas, çaresiz iki altın daha verir.

Bir lirasını, onbeşer, yirmişer kuruş aktörlere dağıtan, bir lirasını da cebine atan Bürhanettin, tam perde açılacağına yakın, gişedeki bilet gelirini son kuruşuna kadar alıp sahneye çıkar...

Oyun sonunda:

— Aman üstat, senin tütüncü acem geldi, paralarım da paralarım diye kıyamet kopardı, atlatıncaya kadar neler çektim, bilemezsin!

Diyeen gişe memuruna, fena halde çıkışır Bürhanettin:

— Ulan, siz adam olmazsınız... İnsan, ayağı ile gelen avı kaçırır mı?.. Ben nasıl olsa bir bahane bulur, ondan birkaç altın daha sızdırırdım!

Büyük bir şöhrat gürültüsü içinde sahneye adımını atan Bürhanettin, kendi itibarını kendisi yiyerek sessiz sedasız yok olup gitmiştir.

Kel Hasan'lardan, Şevki'lerden sonra, tulûat tiyatrosunun bir tek yıldızı parladı: Naşit...

Naşit, kelimeyi tartarak kullanıyorum, sahiden bir Türk dâhisi idi.

Fehim efendinin bütün üstadlığını saygı ile selâmladıktan sonra, hemen söyleyim ki, batılı anlayışı ile büyük, eşsiz bir halk komiği olarak ondan başkasını gösteremeyiz.

Naşit, yalnız efendi, yalnız uşak, yalnız hafız değil, kadın da olurdu sahnede... Hele

Surpik hanım rolünü, Samatya'nın özbe öz Ermeni dudusuna oynatamazdınız.

Şehir Tiyatromuzun eskiden bir de operet bölümü vardı. Otuz yıl oldu sanırım, benim «Aşk Mektebi» isimli bir operetimi oynamıştılar. Bedia, Hazım, başında güzellik kraliçeliğinin tacını taşıyan Feriha Tevfik, başrol-leri paylaşmışlardı. Şehir Tiyatrosu büyük paralar harcamış, zengin dekorlar yaptırmıştı bu operet için.

Oyunun süksesini duyan Naşit, bir gece tiyatroya gelip seyretmiş. Ertesi sabah beni ziyarete geldi. Ne kadar nâzik, ne kadar terbiyeli adamdı bu dev sanatçı. Âdeta utanarak yalvardı:

— İzin verir misiniz, son temsilde ben de oynayım?...

— Hay hay Naşit bey, iftiharla... Hangi role çıkacaksınız?

— Ben, eserdeki insanlardan ayrı olacağım... Kendi rolümü kendim bulacağım sahnede... Yüzde yüz tulûat!

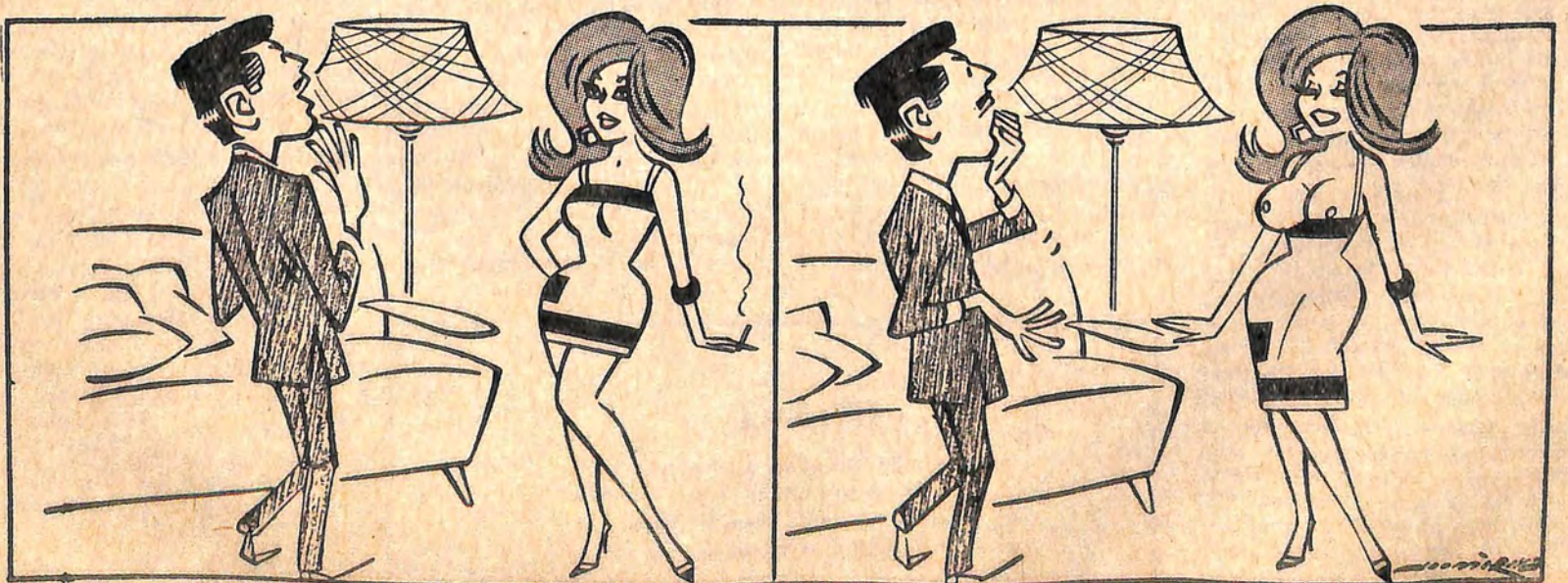
Son gece, Şehir Tiyatrosuyla da anlaştı ve sahneye çıktı: İhtiyar bir Ermeni karısı olarak...

Meğer benim Aşk Mektebi onun için yazılmış. Meğer onsuz eksikmiş Aşk Mektebi... Naşit, âdeta eserdeki bir boşluğu doldurdu ve çok tatlı, çok şirin, çok neşeli bir sahne kattı kendinden...

Plâj sahibi Yervant efendi ile Samatya'da komşuluk etmişlerdi. Bahçelerindeki incir ağacına tırmanınca, Yervant'ın aşağıdan nasıl dikizlediğini anlatırken eteğini kaldırıp paçaları fistolu donunu gösterişi, seyircileri kırıp geçirmişti gülmekten...

Naşit, her taklidi yapardı: Kürt, Arnavut, Acem, Çerkez, Rum, Ermeni, Yahudi...

Küçük İsmail - Kavuklu Hamdi ikilisinden sonra, Ortaoyunu onunla son kahramanını verdi ve bitti.

— Yoook... Bu kadar kısa etek olmaz, şu askıları indir..

— İşte kocacığım, indirdim!

Alçakgönüllü şampiyon :

ERDOĞAN ÖZER

Tebriklere, takdirlere mahcup bir boyun eğişi var...

— Tesadüf, vallahi tesadüf... Diyor.

Biz kendisini bu tesadüften ötürü de kutlayabilirdik ama, asıl belirtmek istediğimiz bu işin bir tesadüf olmadığıdır...

Ne dersenez deyiniz, Şampiyon olacak sanatçı AKBABA sayfalarında belli oluyor... Aşağıda size, 9 Mayıs 1963'te yayınlanan Akbaba'nın Erdoğan Özer'i tanıtan yazısı ile, biri eski, ikisi yeni üç karikatürünü sunuyoruz.

Yusuf Ziya Ortaç'ın üç yıl önce yazdığı bu takdim yazısı aynen şöyledir:

Bir yıldız

Akbaba'nın kırk bir yıllık koleksiyonunu karıştırmca, haklı bir sevinçle göğsümüz kabarıyor: Mizah edebiyatımızın bütün yazar ve çizerleri bu mektepte yetişmiş!

Bugün de size yeni bir imza tanıtıyoruz: Erdoğan Özer.

Bize bıraktığı karikatürleri görür görmez, tecrübeli gözlerimiz sevinçle parladı: Sahici bir değer karşısındaydık.

Erdoğan Özer'i, okuyucularımıza, tam çapıyla tanıtmak için karikatürlerinden bir sahife yaptık. Bu sahifede yarının bir yıldızı parlıyor!

ERDOĞAN ÖZER

Dünya karikatür birincisiyle bir konuşma:

«Toplum gelişmesine birşey katmak zorunluğu» nu duyuyormuş kendisinde...

— Karikatür bir çizgi sanatıdır, yazılı olmaz...

Diyor. Bir kere bile çizmemiş yazılı karikatür.

— Hiç, dedim, çizgiyle anlatamıyacağın duyguların olmadı mı senin?...

— Vallahi, dedi, belli konuların belli çizgilerle ilişkisi var... Kendi çizgilerimi, beni etkileyen «Toplumsal Konular» ı işlerken uyarlalı buluyorum...

— Yeterli de buluyor musun?..

— Hayır, sürekli gelişmedeyim!...

— Dünya birincisi bir karikatürist olduğuna göre mizahı tarif edebilir misin?

— «Mizah, komikle trajiğin çakışması, başka bir deyişle kaynaşmasıdır diyebiliriz. Trajik komik arasında sebep-sonuç ilişkisi vardır. Yâni, biri diğerinin hem sebebi hem de sonucu olabilir. Bu bakımdan karikatür, aynı anda trajikle komiği yansıtabilmeli ve kişiyi düşündürmelidir.»

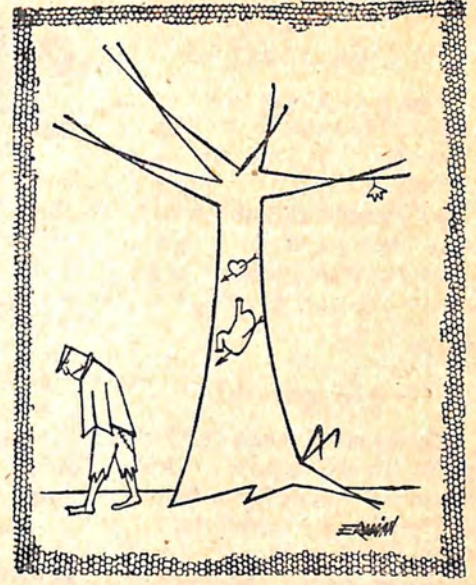
Kanada'da Montréal Belediyesi ile «Montreal Star» gazetesinin birleşik düzenlediği Üçüncü Uluslararası Karikatür Yarışmasına 37 ülkenin 210 sanatçısından biri olarak katılmış... Ve de birinci olmuş! Heyecanını gizlemiyor ama, açıklamıyor da! Bir dünya birincisi olmanın gururu mu, yoksa verilecek 5000 dolarlık ödülün sevinci mi?... Birincilik alan çizgisine bakarsanız, sanatçı, «Kalb yok, mide var» diyor... Sevinci de, midesine kazan-dırmanın sevinci olmasın!

— Karikatürist olacağım çocukluğumdan belliydi, diyor, tuvalet duvarlarına çizmediğim kalmamıştı...

— Karikatürist olduğumu kabul ediyormusun artık?.. Dedim...

Güldü, düşündü, gözlerini yumdu:

— Yahu çok tuhaf bir soru, dedi. Sonra kesinlikle bağladı sözünü: Ben etmesem ne çıkar?... Dünya kabul etti!

(Şampiyon karikatür)

— Demek olmak istedin, oldun... Ya olamayıp karikatürist?...

— Hep olmaya çalışıyordum!...

«Anılması istenmeyen bir anı bırakmaktan kaçınıyorum» diyor kişiliğini tanımlarken.

İzmir İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi mezunu olmakla, kendisini şampiyonluğa götüren sanatın ne ilişkisi olduğunu soruyorum... 27 yaşındaki Burdur'lu sanatçı asırlık bir feylesof gibi gülümüyor:

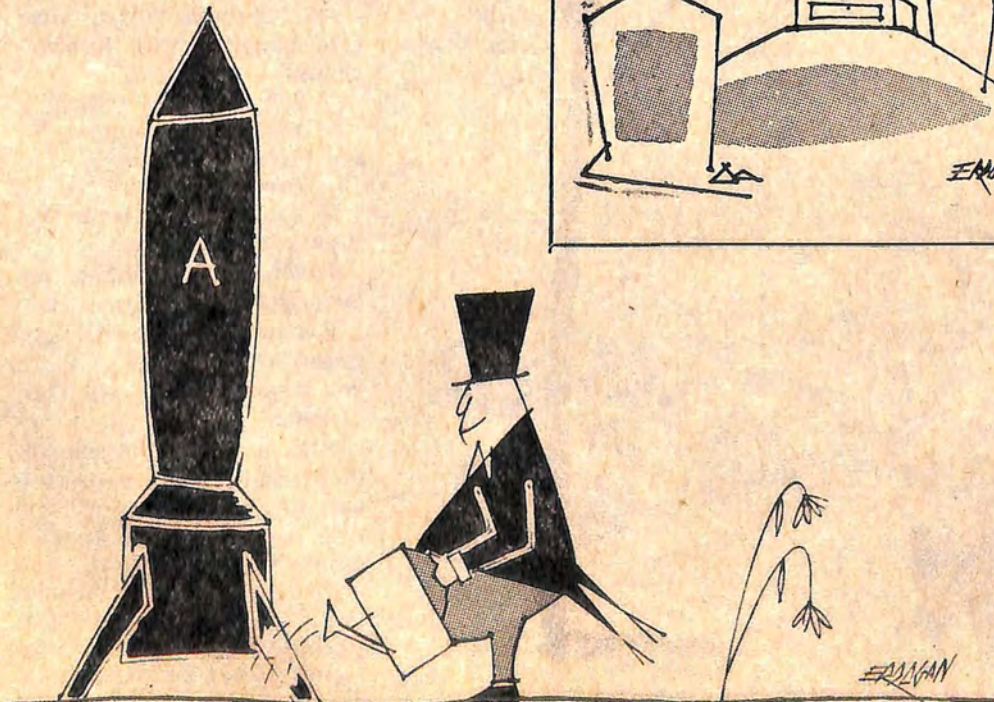
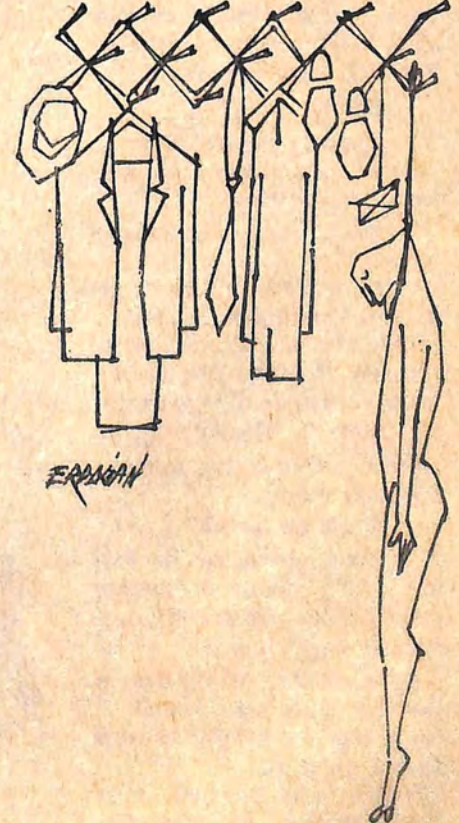
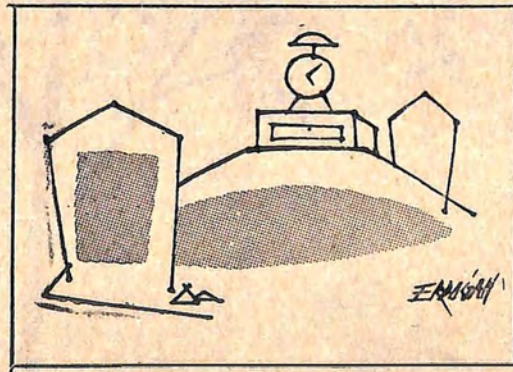
— Ekonomik görüşü olan bir kişiliğin bugünkü dünya olaylarını doğru değerlendireceğine inanıyorum, diyor...

Kendisine dünya birinciliğini veren jürinin başkanı, geçen yılın birincisi İsraili Jacop Shilon'muş... Erdoğan Özer'i de gelecek yılın jüri başkanı seçmişler şimdiden. Haksız da değiller hani... Hele bizim arkadaşlar, dünya piyasasına sanatçı olarak bir girdiler mi, «haraççı» olarak bir daha çıkmak bilmiyorlar... İşte dünya birinciliklerinin birini Aziz Nesin tuttu, birini de Nehar Tüblek!

En iyisi, Erdoğan Özer'e yaptıklarını yapmak: Ödüllerini almağa değil, vermeğe memur etmek!

Müstakbel birincilikleri bizim haraççı sanatçılardan ancak böyle koruyabilecekler!

ŞEREN

Cambaz!

Fransa'da Henry Rochatain adında bir cambaz, kırk gün, kırk gece ip üstünde kalacakmış...

Bu da cambazlık mı sanki?.. Ayol bizim cambazlara bakın: Kırk gün değil, dört yıl ip üstünde oynuyorlar!

SALI :**Ne çabuk?**

Cezaevinden çıkan iki kişi, yirmidört saat sonra, bir köşkü soyarken yakalanıp tekrar eski yuvalarına dönmüşler!

Pek çabuk değil mi?.. Yirmi dört saat içinde hürriyetten bıktılar demek.

Bu olay bize Nasreddin Hoca ile eşeğini hatırlattı. Anlatım:

Hoca önde, eşek arkada, yular hocanın arkasına bağladığı iki elinde, tıkr tıkr giderlerken, iki külhanbeyi sessiz adımlarla yaklaşmışlar. Biri yavaşça eşeğin başlığını çıkarmış, kendi başına takmış. Öbürü de eşeği alıp uzaklaşmış...

Biraz sonra, arkasına dönüp bakan Hoca bir de ne görsün? Eşeğin yerinde bir insan!... Hayretle sormuş:

— Ulan sen kimsin?

— Senin eşeğimin Hocam!

— Anlamadım... Sen şimdi eşek misin?

— Yani eşektim ama insan oldum.. İzin verirsen anlatacım...

— Anlat bakalım...

— Efendim, ben eskiden şimdiki gibi insandım. Bir gün anama, babama karşı geldim.. Kızdılar ve iki ellerini açıp bana beddua ettiler... Tanrı da beni eşek yaptı!

— Sonra?

— Sonra, pazara götürüp sattılar.. İlk müşteri siz çıktınız, aldınız beni...

— Peki, tekrar nasıl insan oldun?

— Bilirsin Hocam, ne de olsa ana, baba kalbi... Acıdılar, tekrar Allaha: «Biz onu affettik, sen de affet.. Bizi evlâdımıza kavuştur» diye yalvardılar. Tanrı da affetti!

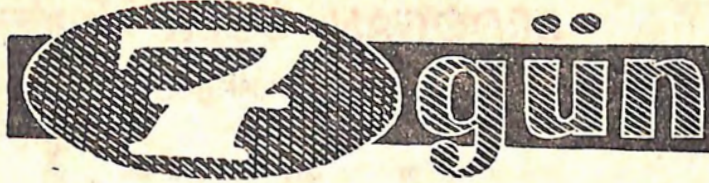
Hoca başını kaşır, sakalını sıvazlar, sorar:

— Şimdi ne olacak?

— Senin merhametine kalmış artık... Sen de affedersen, gider anama, babama kavuşurum.

Ne yapsın? O da affeder ve yeni bir eşek satın almak için çubuğunu tuttüre tuttüre pazara gider...

Kafası hafif dalgada, sağa sola bakınırken, bir de ne gör-

sün? Tellâl, haraç mezat kendi eşeğini satmıyor mu?

Hoca, yavaşça eğilerek eşeğin kulağına fısıldar:

— Ulan, ne çabuk ananı babanı kızdırıp yine eşek oldun?..

Biz de yirmidört saat içinde cezaevine dönenler karşısında aynı şaşkınlığı duyuyoruz:

— Ulan ne çabuk?..

ÇARŞAMBA :**C.H.P.'nin tabiatı**

Halk Partisi bildirisinde şu antika cümle var:

«C.H.P. ortanın solu tabiatlı bir partidir.»

Hekimlik dilinde «tabiat» in ne anlama geldiğini bilirsiniz?.. Doktor:

— Tabiatınız nasıldır?

Diye sordu mu, hasta gülümsüyerek: «Çok iyi tabiatlıyım» demez. Cevap şu üç ihtimalden biridir:

— Biraz kabızım doktor...

Biraz isalim doktor... Normalim doktor!

C.H.P.'nin tabiatı, yapmadı-

ğı işlere bakarsanız kabız: İkiniyor, sıkınıyor, bir şey yok... Yaptığı işlere bakarsanız, bozuk... Ve netice normal değil!

Acaba tabiat merkezinin ortadan sola kayışı da bu anormallikten mi geliyor?

PERŞEMBE :**Akıl farkı**

Geçen hafta İstanbul'a gelen Başbakan, Bakırköy Akıl Hastanesini ziyaret etti. Orada, hastalardan biri kendisine, yazdığı bir mazmune ile muhalefet etmiş...

Hımm... Acaba delinin muhalefeti ile akıllının muhalefeti arasındaki fark «nazım» ile «nesir» farkından mı ibaret?

CUMA :**[[Akıl hastanesinde**

Demirel'den sonra sayın Cumhurbaşkanı da Bakırköy Akıl Hastanesini ziyaret etti. Başbakanı şiirlerle karşıla-

yanlar, Cumhurbaşkanını şarkılarla karşılamışlar.

Şimdi sıra sayın İnönü'de... Acaba sevgili delilerimiz kendisini nasıl karşılarlar dersiniz?

Biliyorum, içinizden bir soru geçiyor: «Ya öbür liderler?... Ya Osman Bölükbaşı?» diyorsunuz.

Yook, Bölükbaşı'nın ziyaret etmesini istemeyiz. Bakarsınız sayın M.P. lideri hoşlanırdı: «Ben artık burada kalacağım» deyiverir!

CUMARTESİ :**Araştırma**

Akıl Hastanesine yapılan bu ziyaretler bizi düşündürmeye başladı:

Biri Devlet Başkanı, biri Hükümet Başkanı... Bu sadece bir şefkat ziyareti mi?... Yoksa... Tam kabinde değişiklikler yapılacağı bugünlerde, iki büyüğümüz, dışarda bulamadıklarını içerde mi arıyorlar?

PAZAR :**Hangisi?**

Bugün pazar. Fıkra günü... Bir akıl hastanesi hikâyecisi anlatalım:

Zamanın Başbakanı, hangi devirde bilmem, akıl hastanesini ziyarete gitmiş. Söz arasında, başhekim:

— Efendim, demiş, bir hastamız var, tıpkı siz. Giyiniş, oturuş, konuşuş... Kimsin diye sordunuz mu, sizin adınızı söylüyor.

Merak etmiş Başbakan:

— Aman getirin, demiş, göreyim...

Getirmişler... Adam sahidan ta kendisi: Bakışı ile, gülüşü ile, el hareketleri ile...

— Eee, demiş Başbakan, sen kimsin?

Deli öfkelenmiş:

— Bir Başbakanla sen diye konuşulmaz, demiş, terbiyeli olalım!

— Sen Başbakan mısın?

— Evet, Başbakanım.. Ya sen kimsin?

— Başbakan!

— Vaaay, demek benim yerime göz koydun ha?..

Sensin, bensin derken, kapışmışlar.. Gırtlak gırtlığa!

Haftane personeli araya girmişler ve akıllı Başbakanla deli Başbakanı ayırmışlar birbirinden...

Ama, arada bir karışıklık olmuş ve hangisini bağlayıp içeri tıkmışlar, hangisini serbest bırakıp saygılarla uğurlamışlar, belli değil.

Bu olaydan sonra memlekette işlerin hayli düzeldiğini görenler, birbirlerinin kulağına bir şeyler fısıldayıp gültürlermiş!

— Ülen, siz de mi politikacı oldunuz?..

— YAŞASIN! BANA BU-
GÜN KOMÜNİST DE-
DİLER...

İSİNMA KURSLARI A-
ÇILACAK -GAZETELER-

"İLK DERS"

— Ayten'le Yalçın'ın mutlulukları

Kitap

Bir kadın kitapçı dükkânından içeri girdi. Kâh ciltlilerin bulunduğu rafa yaklaştı, bir kaç tane seçtikten sonra, bir aynanın karşısına geçti ve kitapları teker teker eline alıp hayâlini uzun uzun süzdü. Bu şekilde beş - altı kitap denedikten sonra, tezgâhtar yanına yaklaştı, kadına bu garip hareketlerinin mânâsını sordu.

— Genç bir erkekle mektuplaşıyorum. diye izah etti yaşlıca kadın, ama kendisini hiç tanıımıyorum. Bir gün karşılaşacağız. Ben kolaylık olsun diye elime bir kitap alacağım. Şimdi elbise-min rengine uyanını seçiyorum!

Ruhsat

Adamın biri silâh satan dükkânlardan birine girer ve dürbünlülük bir tüfek satın almak ister.

Dükkâncı silâh ruhsatı olup olmadığını sorunca, müşteri cebinden bir kâğıt çıkarıp gösterir. Dükkân sahibi itiraz eder:

— Ama bu ruhsat değil, sadece evli olduğunuzu gösteren bir belge!

Müşteri:

— İyi ya! der. Hayatımın tehlikede olduğunu gösteriyor, yetmez mi?

Bu gece bekliyorum.. Gün bitti, söndü güneş;
Gel!... Biraz kucaklayım hayatımın varını!...

Ey, buseleri ateş;

Giy sedef vücuduna ince penyuvarını,
Bu gece bahçeye in,
Bahçede göğsüme sin!...

Altında bekliyorum sarmaşıklı çardağın,
Bir akşam da nazınla kırıp incitmeden gel!...

Beni yaksın dudağın,

Gel, ömrüm tükenmeden; gençliğim bitmeden gel!...
Kederim çok neşem az,
Senin kölenim bu yaz!...

«Ya gelmezse?..» diyerek, kalbim yeni korkuda,
Bu gece duyuyorum ayrılığını candan!...

İşte herkes uykuda,

Korkma, annen işitmez.. Haydi, çık karyolandan,
Giy iskarpinlerini,
Bul göğsümde yerini!...

Evlât

Yetmiş yaşındaki delikanlı genç bir kızla evlenmişti son olarak. Bir ahabası ile konuşurken:

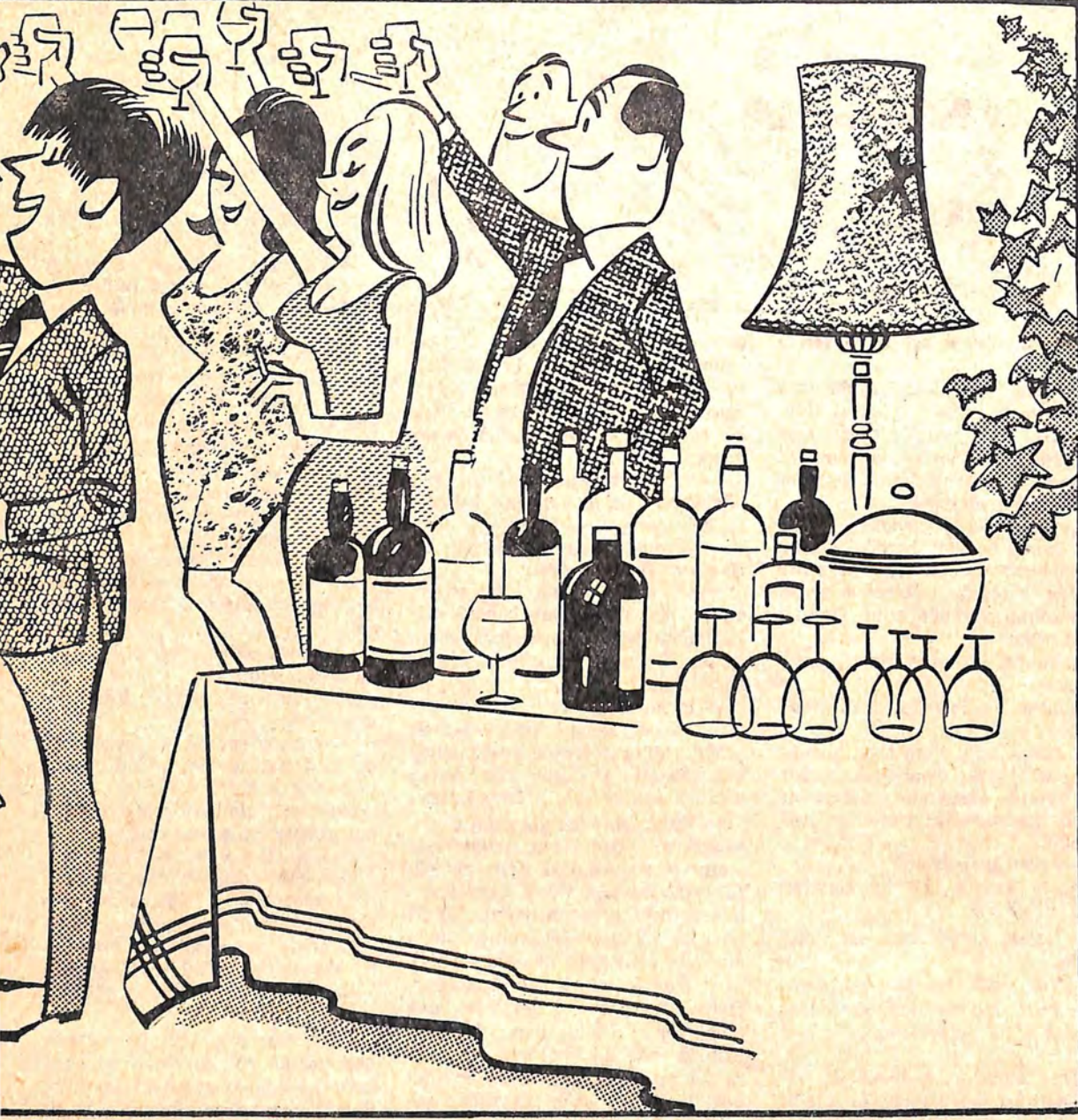
— Elbette ki, dedi, evlât sahibi olmayı ümit edemem...
Arkadaşı lâfını kesti:
— Olsa dahi, bu olay sizin bir hayli canınızı sıkarak, değil mi?

Kolye

İki arkadaş arasında:
— Karım benden bir otomobil almasını istiyordu, onun yerine bir kolye hediye edeceğim!

— Daha ucuz olduğu için mi?
— Hayır, otomobillerin sahte-si yok da...

Çok
nuşulu
şunu a
— G
nasır i
gidip
yakkal

beşinci boşanma yılları şerefine!..

Sanki kor parçasıdır ağzında bir çift dudak,
Onun kızıl rengini gelincikler kıskansın!...
Ellerinin rengi ak,
Kelebekler uzaktan onu papatya sansın,
Yerde binlerce yaprak,
Sana olacak yatak!...

Güneş battı.. Karardı ışıkları gündüzün,
Bahçede seçmez oldum şimdi yolları kolay!...
Görünsün güzel yüzün:
Dört yanın aydın olur, isterse doğmasın ay,
Sen gönül ışığıydın!...
Gel; kollarımda ısın!...

Ömrümüze tat veren ne var sevgiden başka?...
Gönül çekmeyenlerin hayat mıdır sürdürdüğü?...
Beni düşürdün aşka,
Aklımı karıştırdı gözlerindeki büyü!...
Kolumu boynuma at,
Bitmeden bu serenat!...

Necdet Rüştü EFE

Kör dilenci

Adam, bir dergiye bakan köre
çıkıyor:
— Seni hilebaz seni, hem ko-
lunda kör işareti taşıyorsun hem
de resimli mecmua okuyorsun
ha?...
— Kim okuyor?.. Sadece biraz
resimlerine bakıyorum...

Kalblerden..

Bir konserde:
— Bu şarkıcıyı dinlerken in-
san onun kalbten söylediğini his-
sediyor doğrusu.
— Çok doğru, ne yazık ki me-
lodiler kalbinden çıkıp genzin-
den geçmek zorunda kalıyorlar...

Eşsiz yer

Karı koca ılık bir ilkbahar gü-
nü piknik için bir ormana gider-
ler. Kadın serin, sâkin bir köşe
seçtikten sonra:

— Bak sevgilim! Yemek için
bulunmaz bir yer değil mi? diye
sorar.

— Ona ne şüphe karıcığım!
Yoksa elli milyon karınca yayı-
lır mıydı?..

* * *

Üç şey

— Dünyada ender olarak ele
geçen üç şey vardır...

— Nedir bu üç şey?

— Üçüzler!

* * *

İane

Ağırbaşlı bir adam, dükkân
sahibine:

— Öziir dilerim sizi rahatsız
ettim. Hayırlı bir teşebbüse yar-
dına katılmak ister misiniz? di-
ye soracaktım; alkolikler için bir
tedavi ve dinlenme evi inşasına
başlamak istiyoruz da...

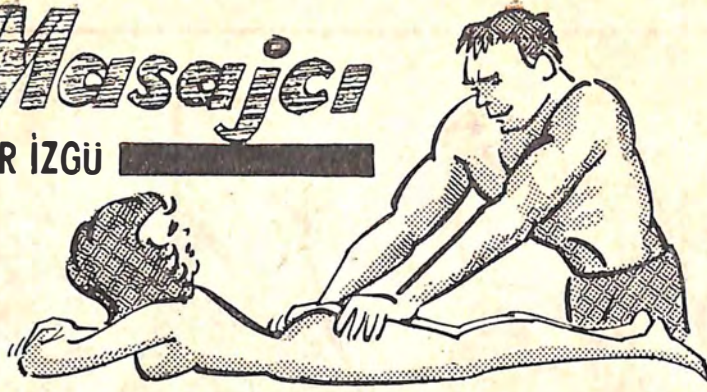
— Memnuniyetle! Hangisini
tercih edersiniz: Bir şişe şarap
mu yoksa likör mü?

Yazısız

Parisli Masajcı

MUZAFFER İZGÜ

— Aman İsmail âbi, gözünü seveyim anlamam ben bu işlerden, dedikçe, o koluma sıkı sıkı yapıyor; — Yürü hele yürü, ben anlar mıyım sanki? diyordu.

— Yahu İsmail âbi, biz kim masörlük kim?.. Daha doğru dürüst çimdik atmasını bile bilmeyiz.

— Ulan biz bilir miydik be?.. Onu mıncıklarken, bunu mıncıklarken öğrendik gitti işte... Hem ben seni bu işe niçin almak istiyorum biliyor musun, yakışıklısın, boyun posun yerinde de onun için. Son zamanlarda hayli müşteri kaybetmeğe başladım. Gelen sosyete karısı bir bakıyor ki...

— Ne dedin, karı mı dedin? Yani ben kadınlara mı masaj yapacağım?

— Ne sandın ya? Erkek milletinden pehlivanlarla boksörlerden başkası masaj yaptırmaz oğlum... Bir de hamamlarda tellâklar insanın orasını burasını ister istemez sıkarlar...

İşimin kadınlarla olduğunu öğrenince, bir taraftan sevinmiş, öteki taraftan da üzülüyordum. Neden dersene, ben çok heyecanlı bir insanımdır. Olur ki sabrederemem, olur ki elimden bir kaza çıkar... Onun için,

— Kadınlar da mı soyunuyor İsmail âbi? diye sordum.

— Tabii, hem de röntgene girecekmiş gibi...

— Yok âbi yok!.. Namussuzum ben bu işi dünyada yapamam.

— Ulan oğlum, aklını başına topla. Böyle kısmet herkesin ayağına gelmez. Bu işin heveslisi çok ama, ben senin babanı tanırım, eski ar-

kadaşımdır, onun için seni tercih ettim.

O sırada işsiz olmasam, dünyada kabul etmezdim bu işi. İsmail âbi:

— Bak, dedi, sana haftada ikiyüz vereceğim. Bahşışlar de senin... Zannederim, bahşışlarla beraber haftalığın altıyüze gelir.

Beşyüz-altıyüzü duyunca, gözümün önüne hemen hergün yolumu kesen terzim geldi. Ayda otuz lira taksitle diktirdiğim elbisemin ancak iki taksitini verebilmişim. Çaresiz kabul ettim.

Kapısında, «Prenses Masaj» yazılı bir binaya girdik.

— Burası mı İsmail âbi? diye sordum.

— Burası ya... Hem bana bundan sonra İsmail âbi demiyeceksin. Neden dersene, sosyeteler böyle isimlerden hoşlanmazlar. Usta İsis diyeceksin!..

— Pekiyi usta İsis!..

Kapıda sarışın bir kız karşıladı bizi. İsmail âbi,

— Gelen, giden oldu mu? diye sordu.

— Yok, dedi sarışın kız. Sonra ilâve etti: «Madam Suzi telefon etti, saat 17 de gelecektmiş.

— İyi...

Sonra, bana döndü İsmail âbi:

— Giy bakalım şu beyaz önlüğü!..

Saçlarını da dağıt şöyle!.. Dur bakalım!.. Hah şöyleee... Fevkalâde... Hemen bugün başlamalısın... Madam Suzi'yi sana bırakacağım. Çünkü, aynı saatte Sarı Muallâ da gelecek...

— Yahu İsis usta, ben hiçbir şey bilmiyorum daha, dememe kalmadı ki, sekreter kıza:

— Soyun da kızım, Kenan'la bir iki prova yapalım, dedi.

Bitişik odaya geçtik. Kız soyundukça, ben de boncuk boncuk terliyordum. Nihayet sekreter hanım iki parça çamaşırla kalınca, İsmail âbi:

— Uzan, dedi kıza.

Kız, masaj kanapesine yüzükoyun uzandı. Mutehassıslığı tasdik edilecek asistan doktorlar gibi korka korka yanaştım kıza... İsmail Usta,

— Önce, buradan yukarıya doğru ovacaksın, dedi. Haa, söylemeği unuttum, şu şişedeki suyla bir güzel yağlayacaksın. Kürek kemiklerinden koltuk altlarına doğru, sanki elini bir su üzerinde gezdirmiş gibi hafif hafif okşayacak, sonra periyodik olarak bu okşamaları kuvvetlendireceksin. Bel kısmı çok mühimdir... Ne de olsa, kemerle lâstikle fazla sıkıldığı için etler burada biraz buruşuktur. Onun için bu bölgeleri biraz daha kuvvetlice ov-

mak gerek. Gel bakalım şöyle.. Şimdi başla bakalım kürek kemiklerinden!..

Titremeğe başladım. Kız da, İsmail âbi de gülmeğe başladılar. Kız:

— Gel gel, utanma, dedikten sonradır ki cesaret bulabildim kendimde. Elimi yavaşça sırtına değdirdim. Fakat, sanki gizli bir kuvvetin esirilmiş gibi hemen ellerim kalçalara kaydı.

— Yoo, dedi İsmail âbi, oraya da sıra gelecek. Hem öyle birdenbire saldırır gibi kalçaya el atılmaz. Sorarsın, «Basenler de mi hamfendi?» dersin, evet cevabını alınca, o zaman külotu çıkarır ve ovmağa başlarsın... Hem sana şunu söyleyeyim ki, basenler hiçbir şeye benzemez. Malûm ya, yuvarlak oldukları için aynı karpuz muayene eder gibi önce tap tap vuracak, sonra iki yarı küreyi birbirine kavuşturur kavuşturur bırakacaksın...

Onbeş dakika içersinde sırt masajını öğrenmişim ama, benim de belkemiğim tutmaz olmuştu. İsmail âbi:

— Şimdi göğüs, karın, bacaklar ve baldır, dedi.

Sekreter kıza, yüzünü dönmesini emrettikten sonra:

— Önce göğüsten başlayalım, dedi. Bana bak Kenan, göğüs de çok mühimdir ha!..

Kızın göğüslerinin ırılığı ve dirliği karşısında, yutkunarak:

— Öyle İsis usta, öyle, dedim.

— Göğüsleri, aynı ağaçtaki incirin olgunlaşıp olgunlaşmadığını kontrol eder gibi yavaş yavaş sıkacak, sonra süt sağır gibi hafif hafif okşayacaksın. Tut bakalım!..

Hemen saldırdım kızın göğüslerine.

— A aaa, sakın ha, öyle olmaz, dedi İsmail âbi. Bir kere aç gözlü çocuklar gibi iki göğüs birden tutulmaz. Sonra, limon sıkarak gibi de sıkılmaz... Bak, şöyle, yavaş, yavaş, kaideli, kaideli, dura, dura, sağa sağa... Haydibakalım!..

Yapıştım yine kızın göğüsüne.

İsmail âbi,

— Nasıl? diye sordu sekreter kıza.

— Fazla sıkıyor...

— Sıkma oğlum, gevşek tut ellerini.

— Vallahi İsmail âbi, söylemesi kolay, olmuyor işte... Ne kadar elimi gevşek tutsam, yine de olmuyor, kendi kendine kısıyor parmaklar!

— Senin iraden yok mu be oğlum?

— Irade mi?.. Irade mi kalır böyle pozisyonunda?

İçimden söylemişim bunları.

— Ha şöyleee... Oluyor işte...

Şimdi yavaş yavaş göbeğe in!.. Sanki bir kadifeyi okşuyormuşsun gibi ellerini gezdir. Biraz daha gevşek, biraz daha gevşek... Olmaz, bastırıyorsun.

— İh, dedi kız.

— Acıdı mı? diye sordum.

— Çok bastırıyorsun.

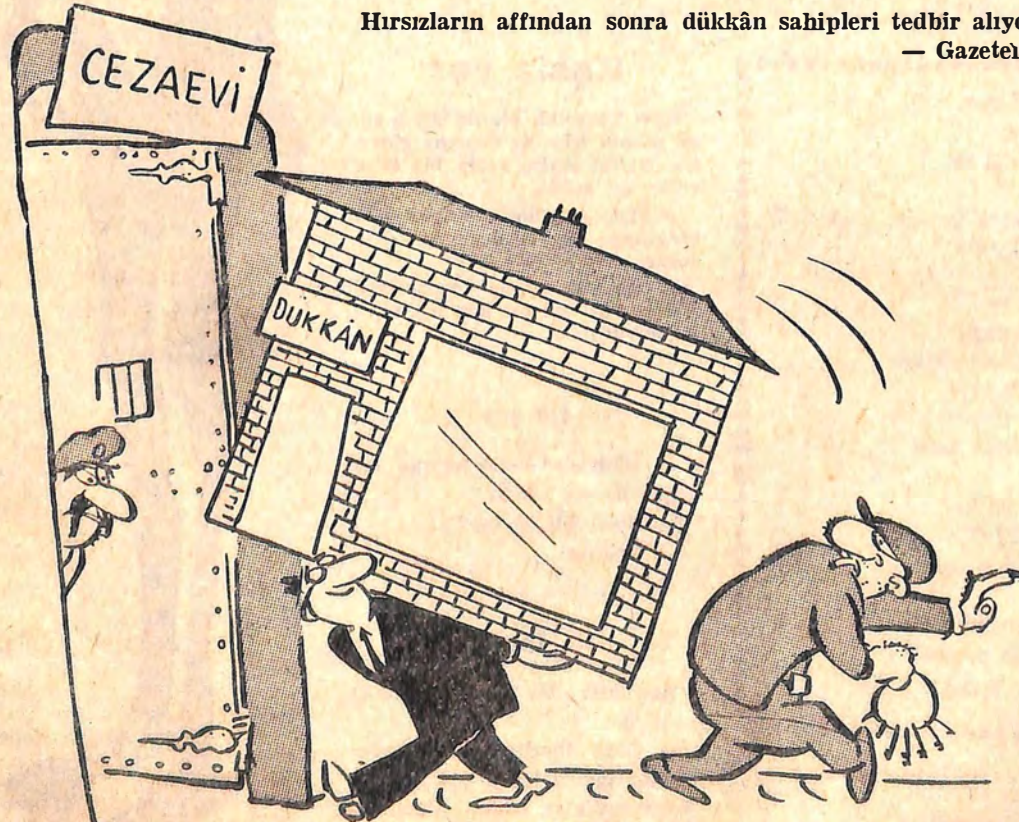
— Daha hafif oğlum, daha hafif...

Güzel... Güzel... Şimdi, ellinin tersiyle göğüslerin altına kadar çık, oradan avucunun içiyle dön!.. Yooo, yooo, sakın ha, göğüslerin işi bittir, bir daha yapışma onlara. Hıh... Şimdi bacaklara doğru kay!.. Ellinde bir fırça varmış, sende bu fırçayla boya boyuyormuşsun gibi, gillt, gel, gillt, gel... Ha şöyleee...

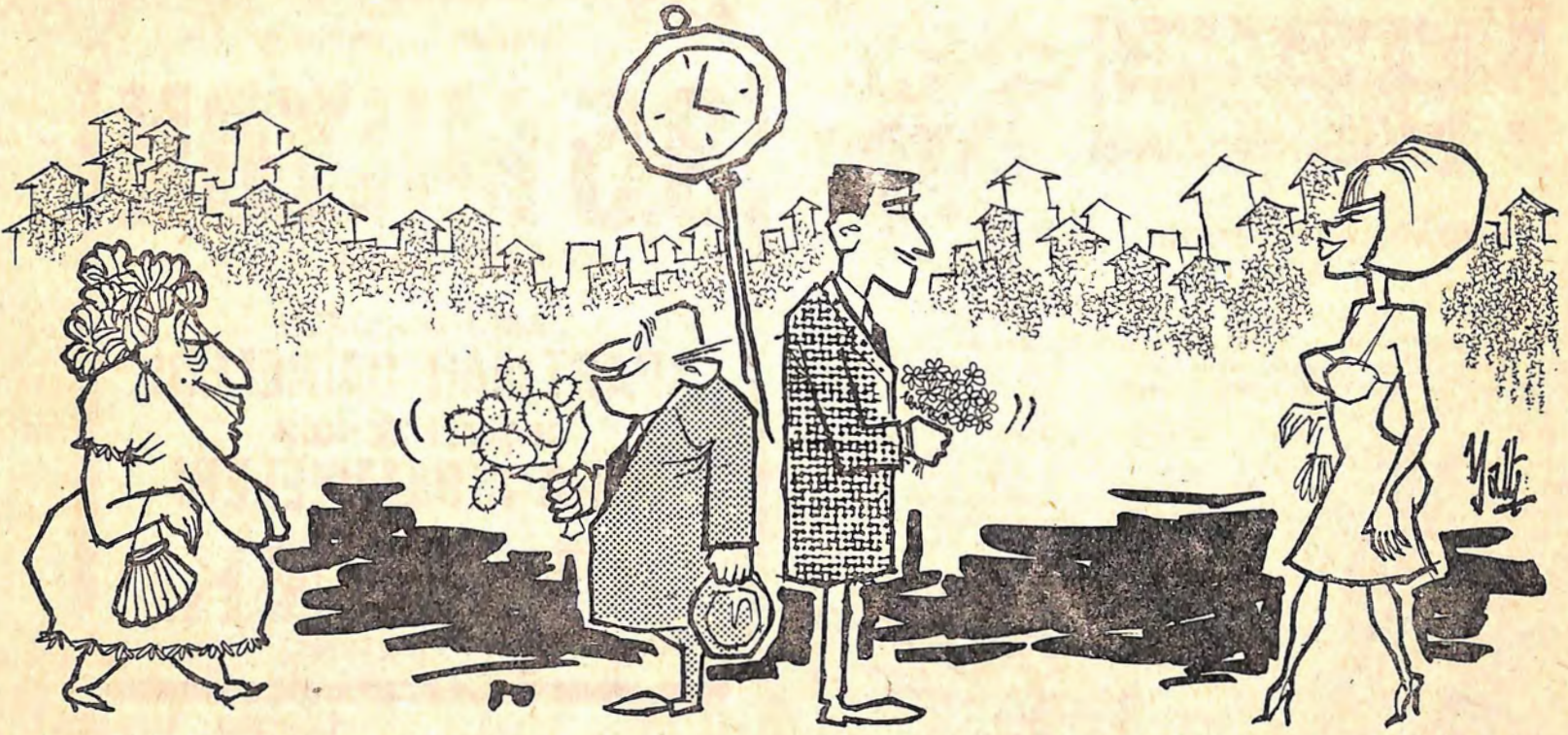
— İsmail âbi, dedim.

Hırsızların affından sonra dükkân sahipleri tedbir alıyorlar.

— Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

— Efendim, dedi.
— Vallahi bana bir şeyler olmağa başladı!
— Ne o, tiksindin mi yoksa?
— Ne tiksilmesi be âbi? Kendimi tutamaz oldum, baksana boğazıma, bir inip, bir çıkıyor...
— Ha o mu? İlk zamanlar olur. Ona yutkunma hastalığı derler. Mühim değil, onbeş gün sonra çıplak kadınları göre göre başışıklık kazanır ve bu hastalıktan da kurtulursun.

Bir saat içerisinde tam bir masajcı olup çıkmıştım. Ama, omuzlarımdan düşmesi, ve kalbimin dakikada yüzseksen atarak kendi çapında bir rekor kırmasıyla da ben insanlıktan çıkmıştım!

Kız giyindi. Bitişik odada oturup ilk müşterimi beklemeğe başladım. Dua ediyordum Allahım: «Aman Yarabbim, ihtiyar, etleri sarkmış birini yollama da, ne yollarsan yolla» diye.

Saat tam onyedide, suratının ütüsü bozulalı hayli yıllar olmuş, bir kocakarı çıkageldi.

— Eyvah, şayet bu Madam Suziye hâpı yuttuk, dedim.

İsmail âbi, onu kapıda karşılayarak:

— Ooo buyrunuz efendim, buyrunuz Muallâ hanım, dedi.

Yüreğime sular serpilmişti. Bu kilometresi dolmuş kocakarıyı çırılçıplak görmektense, cehennem zebanilerini görmeğe razıyım.

Bitişik odaya geçtiler... On dakika sonra içeri bir kadın girdi ki, Allah sizi inandırın bunca yılın İnönü'sünü bile şıppadak baştan çıkarır la olan muhalefete olur...

O sırada İsmail âbi dışarıya çıktı: — Ooo hamfendi, buyursunlar hamfendi, hoş geldiniz Suziciğim, dedi. Sonra benî göstererek:

— Ne şans efendim, ne şans... aristen gelmiş Mösyö Jardin'ın ilk müşterisi siz olacaksınız.

Arkama baktım, Jardin mardin

göremeyince, elimi uzattım. Bu eller!.. Bu eller!.. Neredesin edebiyat?.. Gel de tarif et!..

— Buyrunuz efendim, buyrunuz... Mösyö Jardin işinin ehlidir...

İçeri girdik. Kadın: — Türkçe bilir misiniz? diye sordu.

— Babam Türktür, diye cevap verdim.

Başladı kadın soyunmağa... Ben,

sanki bu işlerin içinde yıllardır plşmişim gibi başka taraflara bakıyordum. Aslında, bacaklarım tele ilk kez çıkmış cambazlar gibi tir tir titriyordu.

— Parlisten ne zaman geldiniz? diye sordu.

— Dün hamfendi. İsis ustanın ısırlarına dayanamadım.

Kadın, sere serpe uzandı kanapeye... O zaman gördüm ki, kanapede

yatan bir kadın değil de, bir, bir, bir.. bir şey iştel!

— Ne de altın pembesi teniniz varmış hamfendi, dedim.

Kıkırdadı... — Hele omuzbaşlarınız, bir kuğun göğsünü andırıyor...

Elimi değdirsem mi, değdirmesem mi? Değdirsem, çok iyi biliyorum ki, elimden bir kaza çıkacak...

— Önce neremden başlayacaksınız? diye sordu, kadın.

İradem dışı: — Göğüslerden, dedim.

— İsis usta, hep sırttan başlardı.

— O moda geçti hamfendiciğim; neden dersiniz şimdi Pariste ilk plânda göğüsler ele alınıyor...

— Alın öyleysel...

Artık bu emirden sonra, ne yaptığımı hatırlamıyorum... Yalnız, bir saat sonra kendime geldiğimde hayli yorgundum. Madam Suzi:

— Masaj yapmayacak mısınız? diye sordu.

— Bugünkü bu kadar, dedim.

— Fevkalâdeydi, diye inledi.

Giyinip dışarı çıktık. Bir yüzlük İsmail âblın önüne attı, bir yüzlük de benim avucuma sıkıştırdıktan sonra:

— Hakikaten mösyö Jardin emsalsiz, dedi.

Usta, çapkın çapkın güldü:

— Ben dememiş miydin hamfendi size?

Ellni uzattı Suzi, — Yarın yine geleceğim!

Muzaffer İZGÜ

✱

Yamyamın ilâcıl

Yamyamların reisi hastalanmıştı, doktoru gelip baktı:

— Nerenizden şikâyetçisiniz reis?

— Midemden, diye bağırdı reis, midem cayır cayır yamyıyor. Doktor, ertesi güne ait yemek listesini istedi, listeyi dikkatle gözden geçirdi ve:

— Tamam, dedi, tutuklar arasında bir itfaiyeci var, yarın sabah kahvaltısında onu yerseniz, bir şeyiniz kalmaz..

— Daha kısa çok var!

Meşhurlar! Güldürüyor!

Askerler üzerine...

Hazır ol!

BİRİNCİ Dünya Savaşında harb muhabiri olan Jean Louis Forain, bir gün cephede bir generalle karşılaşır. Forain bir eli cebinde, diğer elinde sigarayla generali karşılayınca:

— «Siz şu meşhur sanatkâr Forain değil misiniz?» diye sorar general.

Forain «evet» diye gülerken cevap verdikten sonra, general:

— «Sanat yönünden sizi takdir edenlerdenim..» der. «Ancak, askerlikte nasıl selâm verileceğini öğrenmemişsiniz...»

Forain:

— «Ama ben sivilim..» diyecek olursa da, general:

— «Haydi bakalım.. Göğsünü kabartıp, topuklarını sertçe vurarak hazır ol!» diye bağırır ve Forain'e nasıl «hazır ol» durumu-

na geçileceğini gösterir.

Forain, karşısında «hazır ol» vaziyetinde dimdik duran generale bir müddet hayretle baktıktan sonra, şu emri verir:

— Rahat!...

Nedir bu?

GENERAL Von Stein'in âdetlerinden biri de, askerlere verilen yemeği sık sık kontrol etmesiydi.

Bir gün general, iki askerin dumanları tüten bir kazanı mutfaktan taşıdığını görünce:

— «Dur!...» diye askerleri durdurur. «Çabuk bana bir kaşık getirin..» der.

Askerlerden biri itiraz edecek olursa da, generalin sert tepkisi karşısında kaşığı getirmeğe mecbur olur.

Von Stein kaşığı kazana daldırıp ağzına götürünce:

— «Tuuuuh!...» diye birden tükürür. «Nedir bu bulaşık suyu gibi şey?»

— Bulaşık suyu, sayın generalim!

Doğru hesap!

BİR GÜN Bismarck, harbde yararlık gösteren bir askere madalya takarken:

— Asker, der, yüz altın mı istersin yoksa bu madalyayı mı?..

Asker sorar:

— Madalyanın kıymeti nedir?..

— «Maddi kıymeti aşağı yukarı üç altın..» diye cevap verir Bismarck.

— Öyleyse 97 altınla, madalyayı isterim!

Çok daha pahalıya...

BİR Fransız yolda, yakasında Vaterlo Meydan Muharebesi'nin hâtıra madalyasını taşıyan bir İngilizle karşılaşınca:

— «Değeri iki frankı bile geçmeyen böyle bir şeyi yakanıza nasıl takıyorsunuz?» diye alay eder.

Soğukkanlılığını muhafaza eden İngiliz:

— «Doğru..» diye cevap verir. «Gerçekten bu madalya bize iki franka maloldu... Ama siz Fransızlara, çok daha pahalıya... Napolyon'un hayatına maloldu!»

Hepsini temizlemiş..

Papaz, ölüm döşeginde yatan General Narvaez'e düşmanlarını affetmesini hatırlatınca, general «hayır» diye başını sallar Papaz bir daha ısrar edince, Narvaez güçlükle:

— «Benim düşmanım yok!...» diye cevap verir.

Buna bir türlü inanmak istemeyen Papaz:

— «Sizin gibi meşhur bir Generalin muhakkak düşmanı vardır..» der.

— «Hayır, yok..» diye cevap verir General. «Düşmanlarımın hepsini temizledim!»

1966 yılında

3,5 MİLYON

LİRALIK

**TAM KONFORLU
APARTMAN DAİRELERİ
ÇEŞİTLİ ZENGİN
PARA İKRAMİYELERİ
AKBANK**

Vadeli her 100, Vadesiz her 200 liraya 1 kur'a numarası

(İlâncılık : 4566 - 192)

A K B A B A

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmua ●

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın : 17733 - 191)

CEYMİS BONT FLORYADAN Sevgilerle

CİZEN

BÜLENT
SEREN

Balaban'ın itirafı: (Kelimesi kelimesine)

«Ah Ye-Ye'ciğim, sana yalan söyledim.. Bildiğin gibi ben fabrikatör filân değilim... Sabıkahlara akıl hocalığı eden aşâğılık bir insanım. Şimdiye kadar bütün plânları ustalıklı hazırlar, tüm sabıkahların «beyin» ödevini görürdüm. Ancak, son zamanlarda beynim sulandı. Bunun üzerine, cinayet, casusluk, soygun, vurgun hakkında bana fikir vermesi için cınal roman yazarı Siroğlu'nu kaçırdım. Bu sefer Ceymis Bont izimi bulup karşıma çıktı. İşime engel olmaması için Bont'u bir sandığa koyup zararsız hale soktum.»

— 10 —

— Sen uyumuyacak mısın?
— Deniz yatağında mı? diye güldü Selâhattin. Hani bir sefer ben denizde görmüştüm... Adam avradı yatağa yatmış, kendi de motor gibi önden yüzerek çekiyordu... Ne de keyif vardı ya avrat... Hamamın göbek taşında yatan fakir gibi mutluymuş. İşte o yataktan olmalıydı şimdi Mediha.

— Senin aklın hep zaten bir karış yukarda be herif. Ben sana denizdeki avradı mı sordum? O şimdi korkma, sobalı odada, çift yorganla yatıyordu. Sen kendi haline bak. Çocuklar satılacak (Zatürree) olmazlarsa iyi. Baksana, tir tir titriyorlar.

— Aklıma geldi be... Ulan avrat, fakirin hulyâsı olmasa iki günde çatlamış vallaha.

— Çatla, dedi kadın.
Adam güldü:

— Ben çatlırsam, siz de açlık-tan çatlırsınız.

— Hadi, hadi, konuşma da yat!...

— Ben gazete okuyacağım.
— Lâmbayı yakacaksın değil mi? Yarın gaz bitince de, içtiniz mi diye söylemediğini koymıyacaksın...

— Peygamberimizin gazalarını okuyacağım...

— Kesip kesip biriktiriyorsun ya. Sonra okursun.

Adam dinlemedi karısını. Kalkıp lâmbayı açtı. Odaya, soluk kahverengimsi bir ışık yayıldı.

— Vallaha şimdi anladım, dedi adam, sabahları hepimizin burnunun ucunun neden vapur bacası gibi kapkara olduğunu... Hep bu dinine yandığının lâmbası yapıyor. Baksana şunun camına... Kokanaki fabri-

MÜJDE! MÜJDE!

«SAVAŞ ÇİL İLÂCI»

Bir çok insanın Dostu
Yüzdeki leke, ergenlik ve çil
Ona kaptırdı postu.

(İlanlık : 4943 - 193)

kasının bacasına dönmüş... Sanki yağlı boyayla boyamışlar mereti.

— Gazlar kötü, dedi kadın.
— Hani ulan elektrik? Kim icat etti bunu? Elin adamları, elektrikle yemeklerini pişirirlerken biz daha ışığa kavuşamadık.

Kadın:
— Bana da oku, dedi.

Selâhattin lâmbanın ışığına iyice yanaştıktan sonra okumağa başladı...

«Uhud gazasında peygamber efendimiz...»

Kadın, selâvat getirdi.
«Cümle eshabeleri yanına toplanarak, dedi ki...»

Güneş, parlak yüzünü insanlara göstereyim mi, göstermiyeyim mi diye düşünürken, tüm gecekondu mahallesi ayakta idi... Cıvı cıvıd mahalle bu alaca karanlıkta... Herkes işine hazırlanıyordu. Bir şeyler hazırlıyorlardı satmak, para kazanmak, çocukların, kadınların karnını doyurmak için. Kimi yağın içerisine atığı hamur tatlılarını çıkarmaya çalışıyor, kimi ocaktan aldığı peltesini satmak üzere sini içerisine boşaltıyor, kimi de seyyar el arabalarının üzerine elma, ayva diziyorlardı. Biraz sonra herkes, her koldan, seyyar arabalarına koydukları yiyecekleri, şehrin uğultulu uğultusuz semtlerine ulaştırmak için yarış edeceklardı.

Bu gecekondu mahallesinin de şanslıları vardı. Onlar, gün olur ayı besler, ay olur günü besler diyerek, arabaların kulpuna yapışan takımından değillerdi. Bunlar fabrika işçileri, temizlik ameleleri ve sırtını kalın bir yere dayamış odacı, kapıcı, ayakçı idiler... Nedense bunlar, öteki seyyarların yanından daha çalımı, daha gururlu bir edayla geçerlerdi. Nasıl olsa, birazcık da olsa, çalışma sistemleri memurlarinkine benziyordu... İşe girme ve çıkma saatleri vardı... Hem belirli bir de aylık alıyorlardı. Kadere kırkbeş demiyorlardı... Garantiliydiler. Bilirlerdi ki, ay sonunda ellerine ya 180 gecek, ya da 220... Ona göre harcarlardı, ona göre sefasını sürerlerdi bu paranın...

Hele bunların içinde bir de Salih efendi vardı ki, her nasılsa namılı bir avukatın kapıcısı olmuştu. Herkes ondan akıl danışmağa gelirdi. Karın mı kaçtı, koş Salih efendiye... Dayak mı yedin, koş Salih efendiye... Salih efendi, avukatın yazıhanesindeki duyduğu hukukî sözleri kendine has bir Anadolu şivesiyle, fetva verir gibi söylerdi. Bazı ezberlediği kanun maddeleri de vardı ama, her seferinde söylediği sözle kanunun maddesi birbirini tutmazdı. En çok sevdiği söz de, Medeni Hukuk sözüydü. Ve bir ters iş gördüğü zaman:

— Senin hiç medeni hukukun yok mu lan? derdi.

Ona göre Medeni Hukuk, saygı kuralları demekti. Gerçi bu mahalledeki saygı kurallarının topu üçü beşi geçmezdi ama, ne de olsa Salih efendi gerçekten şöyle selâmi okkalca atmak gerekiyordu. Bacak bacak üstüne atmış bir genç varsa, ayaklarını indirip, ayağa kalkması

icabediordu. Yoksa, Salih efendi basardı zilgit:

— Ulan sen hiç Medeni Hukuk görmedin mi?...

Oysa ki herkes de, Salih efendinin avukatın yazıhanesini silip süpürdüğünü, şunu al bunu al diye belki günde on kere çarşıya gönderildiğini, yazıhanede iş olmadığı zamanlar, avukatın evinde bahçe kazdığını biliyordu. Ama, o, bir kere kuracağı kadar kurmuştu otoritesini. Şu anda, burnu bir karış havada, işe gidiyordu yine. Elinde, bir de koca dosya vardı.

Selâhattin, onun karşından geldiğini görünce lâstığını şişirdiği pompayı bir yana bırakarak önünü kes-ti.

— Merhaba Salih efendi, dedi.

— Merhaba Selâhattin.

— İyisin inşallah Salih efendi.

— Sağol...

— Ağam be?...

— Söyle...

Selâhattin geceden kalan ıslak sigaralardan bir tane uzattı Salih efendiye. Lâmbanın yanında kurutuğu için bir kibritte yandı sigara.

— Salih efendi be... N'olacak bu bizim yıkım işi?

Salih efendi, sorulan sorunun hukukî bir soru olduğunu anladığı için, boynunun müsaade ettiği nisbette kasıldı.

— N'olacağı yok... Yıkamazlar. Medeni Kanun var be, nasıl yıkarlar? dedi.

— Mühlet onbeş gün kaldı...

— Yıkamazlar. Bizim beye de anlattım, yıkamazlar dedi.

— İnşallah ağam. Ağzından işi-
teyim.

— Az para mı verdik biz bu evlere? Emeği yanımdan, kimimiz beşyüz verdi, kimimiz altıyüz. Acı-maz mı devlet bu fakir fukara pa-rasına?

— Hay sağolasın ağam.

— Ben değil, Medeni Hukuk sağ olsun. Hukuk demek, hak demek, hak demek, medeniyet demek, medeniyet de insan gibi yaşamak demektir... Şurada yaşıyoruz işte.

— Valiye ne zaman çıkacağız Sa-lih efendi?

— Sen de mi geleceksin bu se-fer? Vallaha onu biz arkadaşlarla ko-nuştuk. Mübarek cuma günü çık-a-cağız. Sabahdan hepimiz abdest alıp, iki rekât namaz kıldıktan sonra vali konağının yolunu tutacağız.

— Ya yıkılacak derse Salih efen-di?

— Uuuu, amma yaptın ha Selâ-hattin? Sana yıkamazlar diyorum. Yazıhaneye de geç kalacağım... Biz tüm mahalleli yeter ki birlik ola-lım. Hep birlik olunca yıkamazlar. Çıkarmayız eşyaları içerden. Çocuk-ları, avratları da çıkarmayız... Var-sın onların başına vursunlar kazma-yı...

— Allah etmesin ağam. Allah o günleri göstermesin bizlere.

— Var git Selâhattin işine. Üz-me tatlı canını. Haydi bana da al-lahısmarladık. Bugün de bi yığın iş var yazıhanede. İki kişiyi boşayıp, bir kişiyi de idamdan kurtaraca-ğız. Bak şu elimdeki dosyaya? Hep idamlıkların kâğıtları...

Oysa dosyanın içinde gazete kâ-

ğıtları vardı. Ve bu dosya ile kâ-ğıtlar her gün Salih efendiyle be-raber gider gelirlerdi.

Salih efendi dosyasına sımsıkı sarılıp gitti...

Selâhattin evine, avlusuna baktı... Çamur duvarların görünüşü daha hoştu bugün. ıslak duvarlardan gü-neşin ilk ışıklarıyla çıkan buharlar, yuva kokusu saçıyorlardı Selâhat-tin'in burnuna. Gitti, duvarlarını ok-şadı. Zavallı karıcı, nasıl da çalış-mıştı bu duvarları yaparlarken. Eli-ne kaç kez cam batmıştı. Ama aldır-mamıştı o... —Evimiz, yuvamız, bi-zim evimiz— demişti. Parmağının u-cundaydı daha Selâhattin'in keser sızısı. Çıkmamıştı yıllardır...

Niçin bin bir çileyle, bin bir zah-metle kurulan bir yuvacığın iki kaz-ma darbesiyle toz yığını haline ge-tirmek isterlerdi? Niçin, niçin, ni-çin?...

İçerden Mediha çağırıyordu ken-disini:

— Selâhattin, ekmeğini yemiye-cek misin? diyordu.

Demek ki kahvaltı hazır... Ne yapmıştı acaba karısı? Yağ yoktu evde, mercimek de yoktu... Ne pi-şirmişti? Bir şey koymuştu ki or-taya çağırıyordu karısı. Becerikli kadını vesselâm Mediha...

İçeriye girdiğinde her çocuğun önünde bir patates vardı. Hepsini de zevkle soyuyorlardı patateslerini. Küçük Ayhan, eli yandığı için o-nunkini ablası soyuyordu.

— Geç, dedi Mediha Selâhattin'e. Şu patatesle, şu bir dilimciği de sen ye!

— Desene ki ziyafet var avrat?..

(Devamı var)

(İlanlık : 5222 - 194)

Milletler Gülüyor

Bozuk para

De Gaulle bütün dünyayı dolaşacak. — Gazeteler —

Tekraslı milyoner bir «Bentley» marka otomobil almak için girdiği mağazanın kasasına 30.000 dolarlık bir çek uzatır. Kasadaki kız:

— Özür dilerim! der. Üstünü iade edecek bozuk paramız yok...

Milyoner sükunetle:

— Ziyamı yok! der, üstünü Volkswagen olarak da iade edebilirsiniz!...

Şans

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— John, çok şanslı bir adam olduğun, idaresini bilen bir kadınla evlenmeden belli!

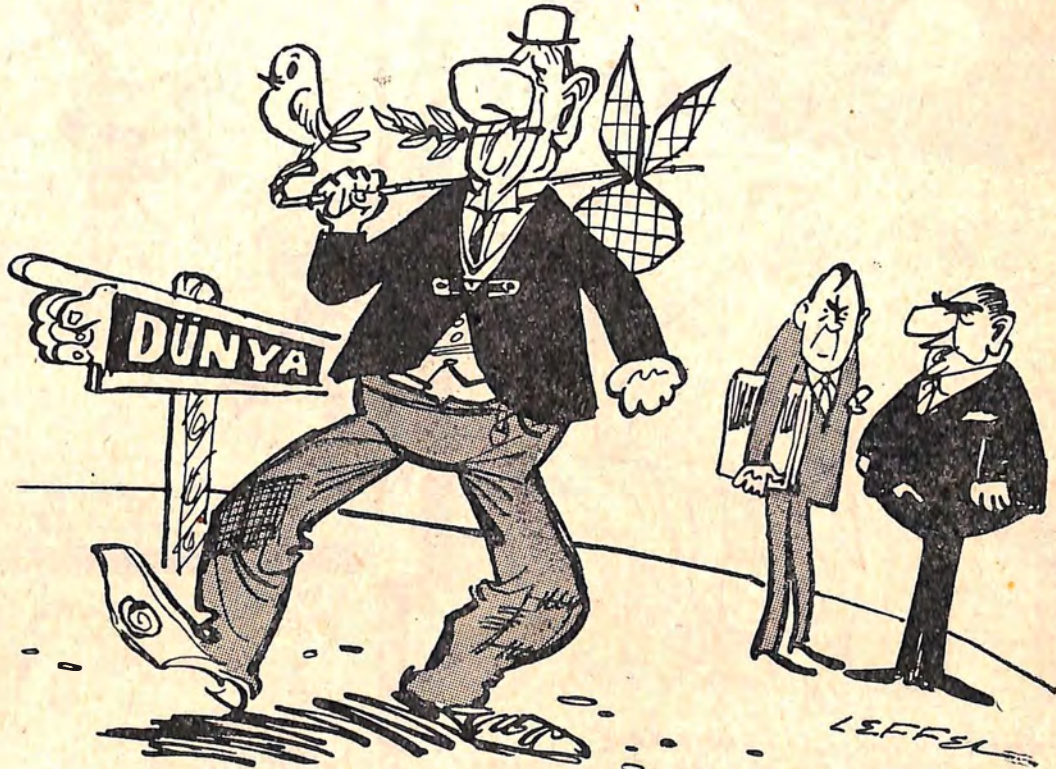
— Yanılıyorsun dostum! Evlendiğimiz günden beri şahsıma yaptığım bütün masrafları kaldırttı!...

Yardım

Londra'nın kesif sisli gecelerinden biriydi. Sokakta dolaşan melon şapkalı, şemsiyeli bir İngiliz, sabit bakışlı biri tarafından durdurulunca:

— Ne istiyorsunuz? diye titreyerek sorar.

— Hiçbir şey Sör! der yabancı. Sadece bana yardım etmenizi istiyecaktım. İşsizim ve açım. Dünyada bu tabancadan başka da hiçbir şeyim yok!...

Şarlo 1966

Mucize

Bir kaçakçı İspanya - Portekiz sınırına İspanya topraklarından yaklaşıyor. Sağ elinde, eğerinin iki tarafında ağzına kadar dolu fiçiler taşıyan bir katırın ipini sıkı tutmaktadır. Portekizli gümrükçü klâsik sorusunu sorar:

— Bunlarda ne var?

— Okunmuş su! der yolcu, kendinden emin bir tavırla.

Gümrükçü bu izahata pek inanmak istemez nedense!

Fiçinin kapağını kaldırır ve koklar. Sonra:

— Yaa... Demek bu okunmuş su ha? diye bağırır. Alkolün âlâsı bu! Beni kandıramazsın!

Bunun üzerine kaçakçı hemen diz çöker, haç çıkardıktan sonra:

— Alkol ha? der. Aman Allahım! Bu bir mucize!

Bonservis

Olgun adam, diplomatik kabiliyet isteyen bir iş için adaylığını koymuştu.

— Bu sahadaki ustalığınızı bize ispatlayabilecek bonservisiniz var mı? diye sordu memur.

Adam şu cevabı verdi:

— On senedir evliyim ! Ve karım her gece hasta bir arkadaşımı ziyarete gittiğimi sanıyor!...

Taksit

Amerika'da en azılı haydutların barındığı hapishanedeki atölyelerden birinde müthiş bir kaza olmuş ve «Pis Joe» yaralanmıştı. Revirde tedavi edilirken ansızın apandisit krizi tutmuş, ameliyat edilmişti.

Gerekli istirahati yapan Joe hücrelerine döneceği gün Hapishane Müdürü tarafından çağrıldı:

— Dosyamızı okudum, dedi, son kazada iki parmağınızı, ondan öncekinde ise iki ayak parmağınızı kaybetmişsiniz, bir de apandisit ameliyatı olmuşsunuz Bütün bunlar doğru, değil mi?

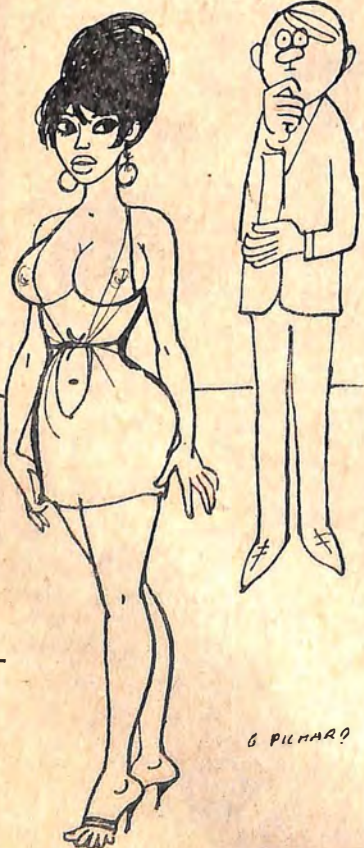
— Tamamiyle efendim!

Müdür hisimla dosyayı kapattı, ayağa kalktı ve bağırmağa başladı:

— Kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz her halde? Ama oyununuzu sezdim! Elimizden böyle parça parça kaçacağınızı sanıyorsanız çok yanıyorsunuz! Sizi ayrı bir hücreye kapattıracağım!

Yazısız

6 PİLHAR?

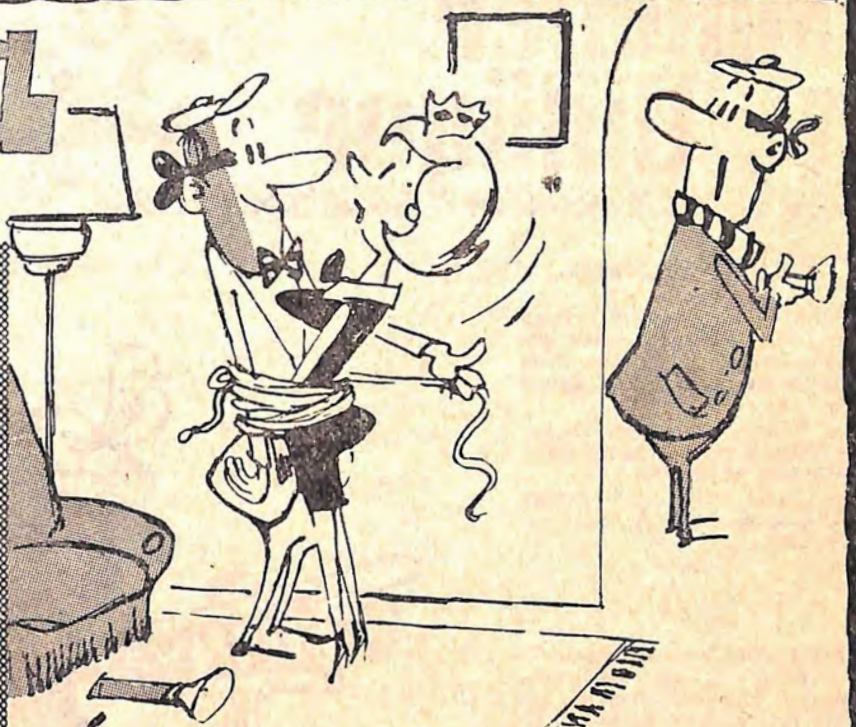
— Elbisen güzel ama, birazcık şeffaf değil mi?

Dünya

Karikatürleri

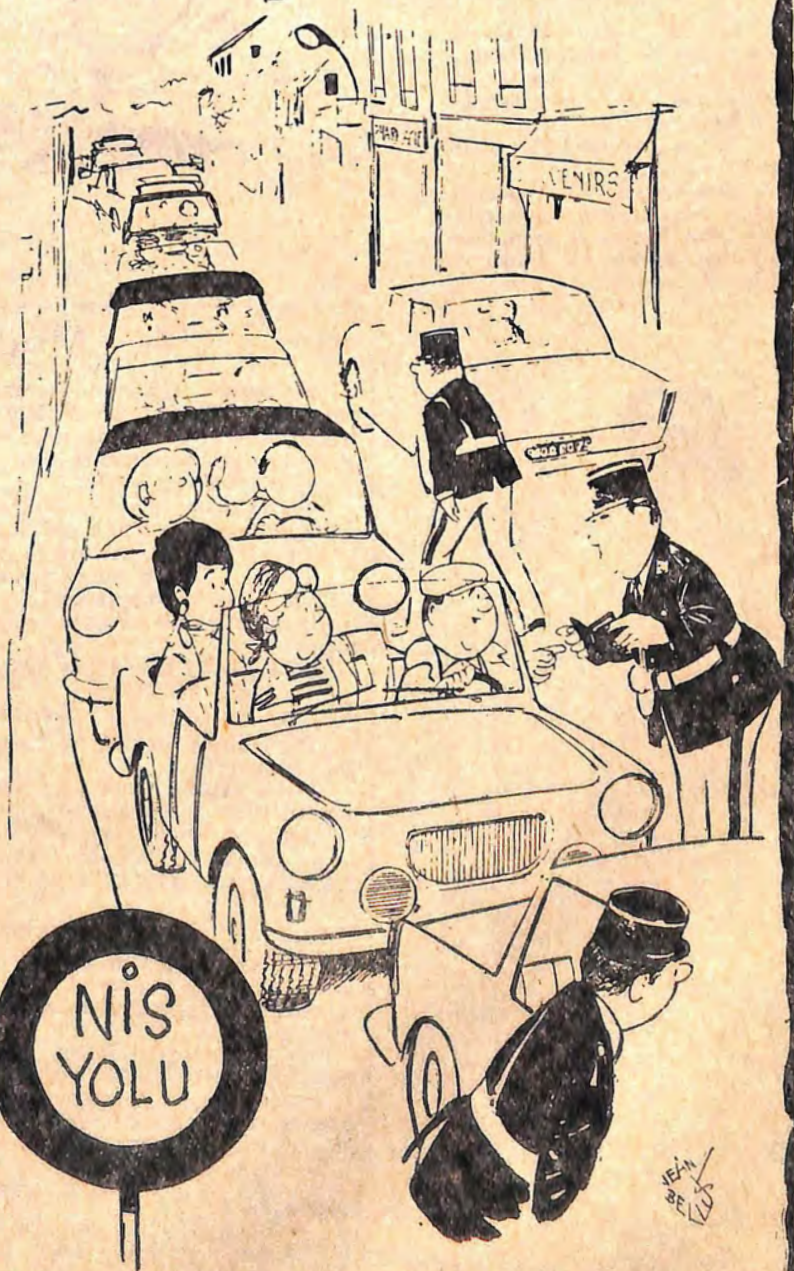
-ŞU AYIN GÜZELLİĞİNE BAK ...
-BAKIYORUM SEVGİLİM, BAKIYORUM !

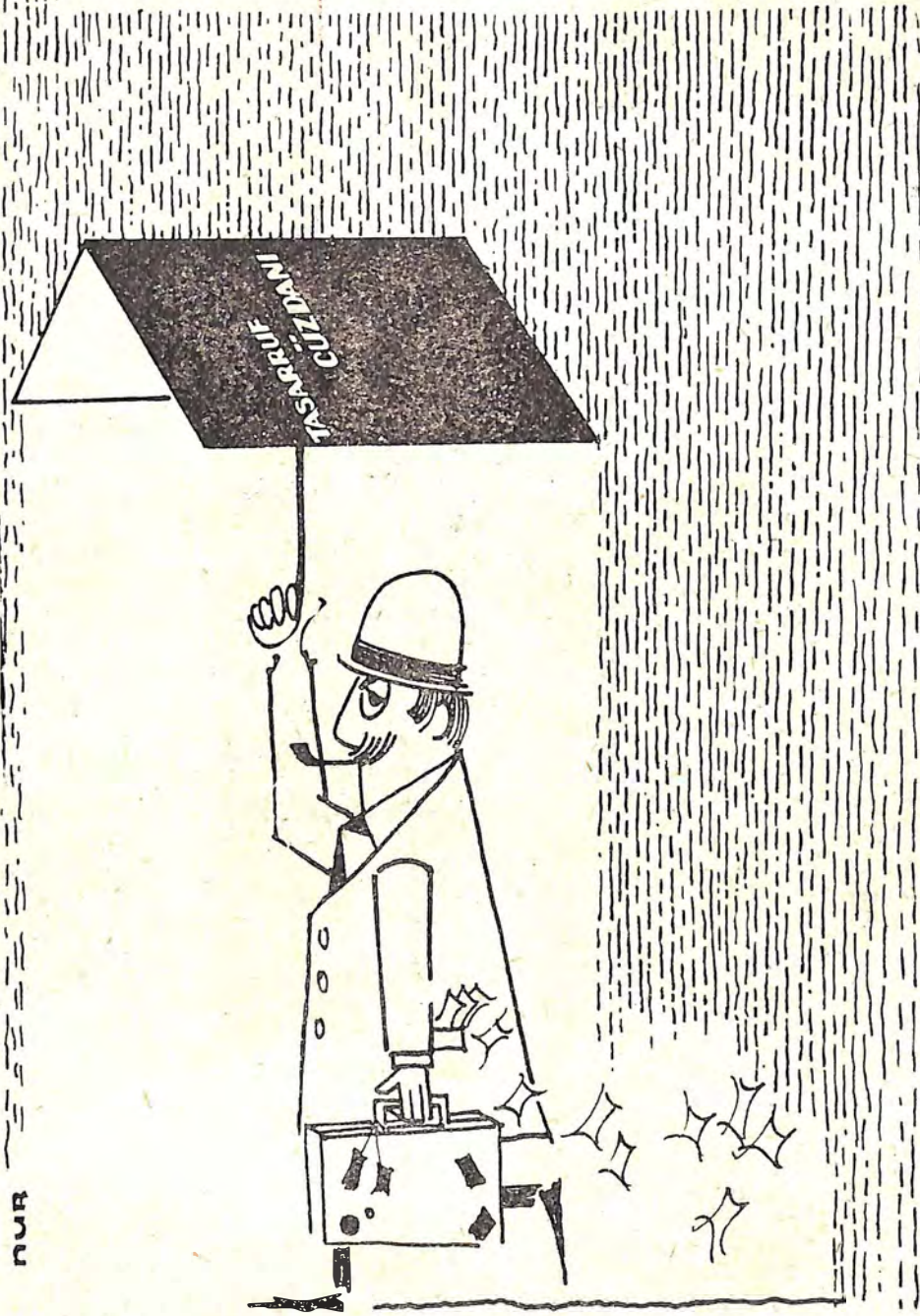
-HADI, ÇABUK OL !
-DUR, HİZMETÇİYİ BAĞLIYORUM !

-ESKİ FUTBOLCUYUM... TOPU
GÖRDÜM MÜ İÇİM TİTRER !

-AYOL TANIMADIN MI BİZİ, İKİ YIL
EVVEL GENİ GEÇMİŞTİK !..

hayatta sıkıntıya veda!

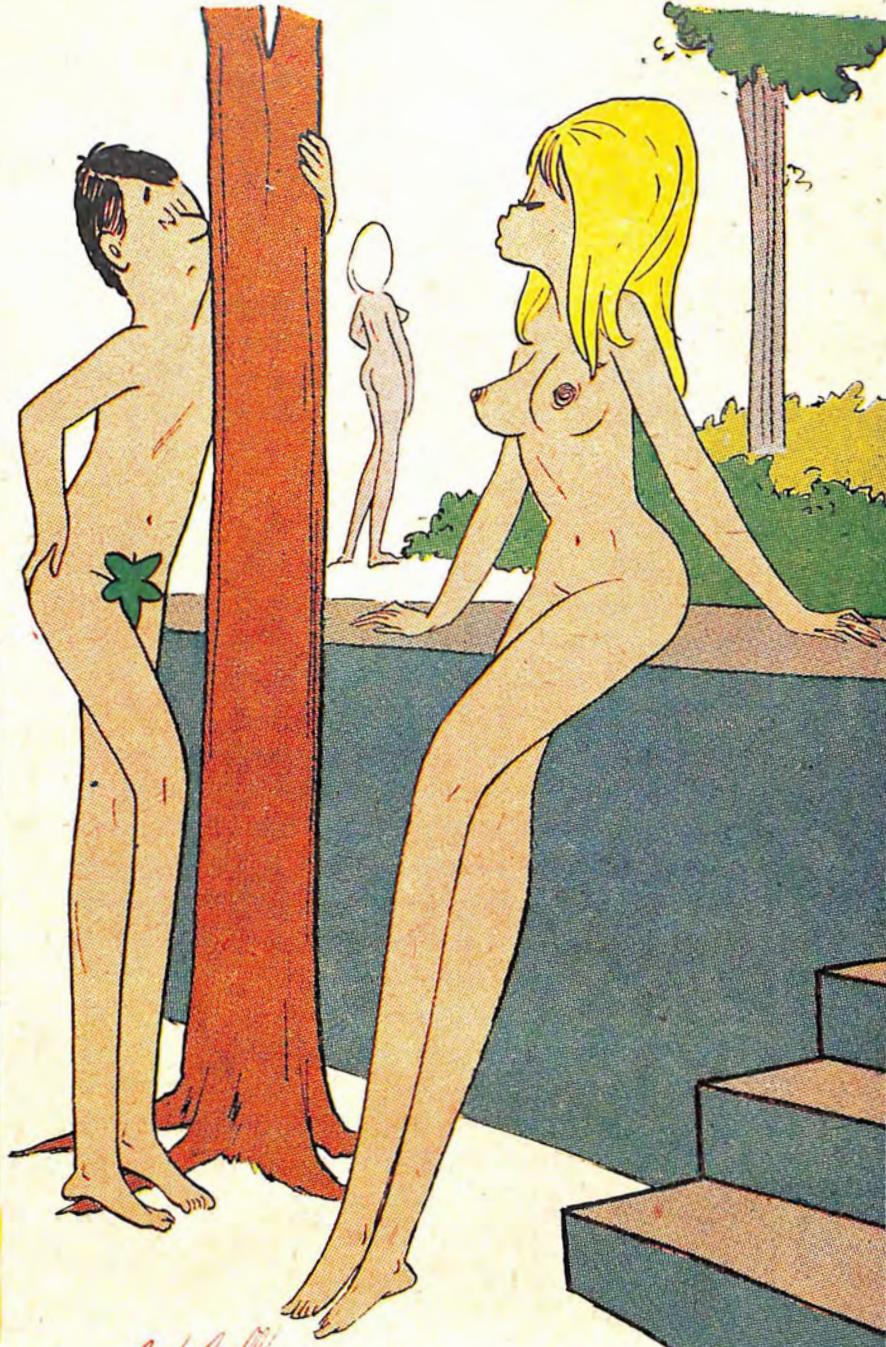
zamanında Ziraat Bankasına yatıracağınız
tasarruflarınız size senelerdir özlediğiniz rahat
günlerini temin edecektir.

T.C. ZİRAAT BANKASI

Akhaha

- ŞU MAYONLA BALIKÇILARIN, RADYONLA
DA BENİM HUZURUMU KAÇIRIYORSUN!

Lucie Laille

- POOL, SEN BENDEN
BİRŞEY SAKLIYORSUN!

LASSANCI

- BANA BUNLARI TANIYORUM GİBİ GELİYOR...
- EEE... HERGÜN AYNİ YÜZLERİ GÖRÜYÖRÜZ!

G. P. CHAND

- BEN BU KILIKLA DENİZE GİREBİLİRİM
AMA, SEN BU KILIKLA PLAJDA
DOLAŞAMAZSIN!